

Ngũ và Bát Giới

Kalama tri ân bạn chau.nguyen20977 ghi chép.

[09/06/2026 - 07:09 - chau.nguyen20977]

09/06/2026 - Châu Nguyễn

Có 1 gia đình ở quận 6 này nè, 1 người con là bác sĩ đưa bà mẹ tới xin thọ bát quan trai, tôi có nói chuyện với họ 1 chút về bát quan trai.

Là Phật tử, đã nói Phật tử đúng nghĩa thì ai cũng phải biết Tam quy, Ngũ giới, Bát quan trai bắt buộc. Bởi vì chúng ta biết là cái Ngũ giới là 5 cái điều răn căn bản cho 1 người sống ở đời thế tục có thể có vợ có chồng, có con cái, cái ngũ giới đó. Nhưng mà cái bát quan thì nó lên 1 cái tầm nữa, tức là đầu là cư sĩ nhưng mà nguyện bát quan là sống 1 đời sống của 1 người xuất gia trong thời gian có hạn, thí dụ như tôi thiếu là 1 ngày đêm hay là 1 tuần, 1 tháng, có người thì 1 năm như vậy họ phát nguyện 3 tháng an cư của Chư Tăng thì họ cũng nguyện bát quan trai. và của cái Tam quy, hễ nói đến bát quan thì phải nói đến Tam quy. Bởi vì nên nhớ trước khi Đức Phật ra đời thì người Ấn Độ họ đã biết đến ngũ giới và bát quan trai rồi. Ngũ giới và bát quan trai giới là người Ấn độ biết rồi.

Còn riêng cái Ngũ giới đó thì Trung Quốc họ biết được 1 phần, 1 phần thôi vì nói nó hơi lạc đề 1 tí vì lịch sử văn minh của Thế giới thì mình thấy người Tàu họ là văn minh xã hội nhiều, trong khi đó là văn minh người Ấn họ là văn minh tâm linh. Chính là văn minh tâm linh cho nên trong Kinh nói người Ấn Độ họ thảnh thơi thảnh thơi ở trong nhân gian cũng có những vị đạo sĩ lý dục, rời xa đời sống vật chất và tu tập thiền định. Và dưới tầng đó 1 chút thì có rất là nhiều người họ nhờ cái sự hướng dẫn của những vị đắc thiên cho nên họ cũng phát nguyện bát quan trai.

Bát quan trai như hồi này tôi nói đó là dành cho cư sĩ nhưng mà nó cao cấp hơn 1 chút, cao hơn ngũ giới.

Còn bên Trung Quốc thì có Tam tông tứ đức của người nữ, hoặc là cái Nhân nghĩa lễ trí tín của giới Nho sĩ thì nó chỉ góp phần cho họ có được một phần của 5 giới, một phần của 5 giới. Nhưng mà riêng Ấn Độ thì có cả ngũ giới lẫn bát quan trai.

Chuyện nữa là tại sao có Tam quy. Kể từ khi có Đức Phật ra đời mới có Tam quy, Tam quy mấy lần lễ Quy y tôi có giải thích đó:

Quy y Phật là nguyện trọn đời không theo tà sư, bởi vì Đức Phật là vị tự mình giác ngộ và dạy cái Đạo giác ngộ cho chúng sinh, mình quy y Phật là quy y cái vị Thầy đó, cái vị Thầy mà giác ngộ và đem ra dạy cho chúng sinh cái sự giác ngộ của mình, cho chúng sinh cũng được giác ngộ như mình, gọi là Phật. Thì giác ngộ cái gì, mình có tới 1001 cái nói mà cách nói gọn nhất cho mấy người sơ cơ hiểu thì mọi người hiểu một người muốn thành Phật là phải hiểu rõ ràng và triệt để Tứ diệu đế.

Có nhiều người hiểu lầm cứ nghĩ Tứ diệu đế là nó cạn, hẹp, nó là vấn đề giáo lý nhỏ nhỏ dành cho người hạ căn, thiếu trí ..

Tứ diệu đế là 4 sự thật mà bữa sáng nay nhân cái bài giảng của chúng tôi, tôi muốn nói sơ về Tứ diệu đế 1 chút rồi mình mới nói vào cái chuyện khác. Tứ diệu đế là bốn cái sự thật, ở đời này có nhiều cái sự thật lắm nhưng mà thí dụ như khoa học, nghệ thuật, thậm chí là võ thuật, bùa chú, phong thủy, tử vi, bói toán nó cũng là những sự thật đó chứ nhưng mà những sự thật đó nó không phải là những con đường mà dẫn tới sự giác ngộ giải thoát. Mà có 4 cái sự thật mà mình biết được đó, là trước mắt mình được an lạc và nếu đủ duyên lành thì mình có thể chứng Thánh không còn sanh tử nữa, đó là 4 sự thật quan trọng nhất.

Bốn sự thật đó là nó có nội dung đề cập đến toàn bộ dòng sanh tử của chúng ta và cái lộ trình giải thoát của chúng ta. Bốn sự thật đó là gì?

Một, sự thật đầu tiên bắt buộc phải biết, ở đây nói luôn cho mấy người đang sống đời cư sĩ, có vợ chồng con cái, nhà cửa tài sản vẫn nên nhớ 4 sự thật đó. sự thật đầu tiên đó là "Mọi thứ ở trên đời đều là Khổ", gián tiếp hay trực tiếp. Khổ ở đây nó có 2 là Khổ cảm giác và Khổ bản chất, ở đây ai nghe tôi giảng chắc nhớ cái này. Khổ cảm giác có nghĩa là cái gì nó làm cho thân tâm mình khó chịu, thí dụ như thân mình đau nhức, tê mỏi, ung thư, tiêu chảy, sởi mũi, kiết lỵ, nhức đầu, chóng mặt, rối loạn tiền đình, thoát vị đĩa đệm bla bla... ngay cả những cái bệnh ngoài da. Tất cả những cái

đó đều được gọi là khổ thân, tức là 1 phần của khổ cảm giác; rồi còn cái khổ cảm giác thuộc về tâm thì nó là cái gì ta, ghen tuông, hờn giận, sợ hãi, tức tối, khó chịu, trầm cảm, mất ngủ, căng thẳng, ray rứt, dằn xé, dày vò trong tâm khảm... thì tất cả cái đó gọi là khổ cảm giác về Tâm. Như vậy khổ có 2 là khổ cảm giác và khổ bản chất, thì cái khổ cảm giác nói chung nó là sự khó chịu của thân và tâm, hoặc hồ và xác, thì cái đó gọi là khổ cảm giác.

Khổ bản chất là gì? bản thân sự có mặt của mình đã là khổ. Cái khổ cảm giác nó chỉ gói gọn trong những gì làm cho mình khó chịu thôi, còn cái khổ bản chất nó gồm luôn cả cái sự dễ chịu.

tại sao vậy? tại sao cái sự dễ chịu cũng là khổ. Là bởi vì muốn có sự dễ chịu thì chúng ta phải làm đủ cách hết, có phải không ta. Tại sao mà mình đi xe hơi mà mình không đi xe honda, không đi xe 2 bánh có phải không. Thì ngay cả muốn có cái thoải mái của chiếc xe hơi phải trả 1 cái giá rất là đắt.

Rồi cái ngọt ngào trong tình cảm nam nữ, cái ngọt ngào trong hạnh phúc gia đình, cái cảm giác của 1 người le lưỡi đếm tiền, cảm giác đêm đêm chờ mọi người ngủ hết đổ cái hộp hột xoàn ra đếm, cảm giác đó nó đã lắm! cảm giác mà ngồi dò lại mấy cái tài khoản trong 8 cái nhà băng, 8 cái ngân hàng đó, dò coi mỗi tài khoản này nó có được bao nhiêu tỷ, cảm giác đó nó sướng lắm, sướng lắm. Đếm hột xoàn nè, đếm tiền mặt nè, theo dõi mấy cái tài khoản của nhà băng nè, sướng lắm; rồi tình cảm nam nữ, hạnh phúc gia đình, sướng lắm.

Rồi sao nữa, tại sao nó được gọi là khổ? Khổ gián tiếp là vì sao? là vì muốn có nó thì mình phải máu và lệ, máu và lệ mới có được mấy cái sướng đó. Mà nó có rồi mình không giữ được bao lâu hết, tôi nói ra rất là ác. Đó là cái hạnh phúc gia đình: cha mẹ, con cái, ông bà, cô chú thiếu cậu mợ đi .. của mình, mình ở gần họ được bao lâu? Mình không đi thì họ cũng phải đi, họ bỏ mình lại. Tài sản cũng vậy, tình cảm nam nữ cũng vậy, tôi nói ra nó đau lòng lắm! (8:00')

[10/06/2026 - 09:30 - chau.nguyen20977]

(Từ 8:01')

Thầy chung nó không có vui, thầy chung chỉ có cái lành thôi. Đời có biết bao nhiêu người để mình thương mà mình cứ cầm đầu thương có 1 người thôi, quý vị nghĩ cái đó có thiệt không? Thầy chung với 1 căn nhà, ở hoài không đi đâu hết, tối ngày cứ ở quận 8 không. Phải biết quận 7 nó mới đã, phải biết Thảo điền, An khánh, phải biết Nha trang, phải biết Đà Lạt, Di linh, Bảo lộc mới đã, chứ còn chỉ biết quận 8 không, phải qua tới quận 7, phải qua tới quận 2 Thảo điền nó mới đã. Người cũng vậy, nếu mà nói rớt ráo đó thì mọi thứ mình không bỏ nó nó cũng bỏ mình, mà mình không bỏ nó là sao? một là mình chết, hai là mình chán.

Cho nên chuyện đầu tiên tìm được cái vị ngọt đã là khó, có được nó rồi mà vẫn vui với nó cũng khó, mà tìm cách giữ được nó không để nó mất rất khó, và khi mà nó mất đi rồi càng khổ, nhớ kỹ cái này, nghĩ kỹ lại coi, cái đó là trong Kinh nói chứ không phải tôi nói.

Kinh nói mọi hiện hữu là khổ kể cả vị ngọt là chỗ đó đó. Mình giữ nó không có được, mà tại sao mình sợ chết, tại sao vậy, tại sao mình sợ tai nạn, tại sao mình sợ rớt máy bay, tại sao mình sợ đụng xe, nó đi ra từ cái chỗ là mình sợ chết. Mà tại sao mình sợ chết là vì 2 lý do.

Một, là mình không có đành lòng không có cam tâm bỏ lại những thứ mình đang có dầu nó không ra gì, dầu nó không ra gì. Chứ còn bây giờ mà mình ở nhà cấp 4 lụp xụp, mưa thì dột, nước thì ngập, thằng chồng không ra gì, con vợ không ra gì, bây con không ra gì, tài sản không có gì, vậy đó chứ đũa nào cũng sợ chết hết đó nói gì là chết bỏ lại bạc tỷ, cho nên, rồi thứ nhất là sợ bỏ lại những cái mình đang có.

Và thứ 2 là mình mù mịt về cái đoạn đường trước mặt không biết chết rồi đi về đâu. Thì tôi nhắc lại sợ chết là sợ 2 cái đó đó. Sợ mất cái đang có và e sợ cái dặm đường phía trước không biết nó dẫn về đâu. Do 2 cái này nó làm cho mình thấy không muốn mất cái sự hiện hữu hiện tại, cái sự hiện hữu trước mắt mình sợ lắm.

Cho nên tôi nhắc lại một lần nữa. Sự thật đầu tiên mọi thứ là khổ tôi đã nói hết rồi, cái đáng nó là khổ đúng rồi nhưng mà cái ngọt nó cũng là khổ luôn. Là vì kiếm nó được là khổ, giữ được nó được là khổ, giữ không được càng khổ. Thêm một chuyện nữa là tất cả những chuyện này làm cho mình thấy hạnh phúc nó đi ra từ cái chuyện nó đáp ứng được cái mình thích, mà hể mình thích cái gì mà mình luôn luôn ghét cái ngược lại. Tôi nói hoài không biết bà con có nhớ cái này không. Mình thích

cái gì mình sẽ ghét cái ngược lại, mà có mấy ai trên đời này có được cái mình thích và né được cái mình ghét.

Cứ nhớ như con nít vậy, cứ nhớ hoài câu này. Thích cái gì sẽ ghét cái ngược lại, và ghét cái gì sẽ thích cái ngược lại, mà có mấy ai trên đời này có được cái mình thích và tránh được cái mình ghét, thế là hễ còn thích còn ghét dứt khoát còn khổ kể cả một người tự cho mình toại nguyện, tự cho mình đã thoả mãn, thì cái toại nguyện cái thoả mãn đó nó kéo dài được bao lâu và mình phải trả bao nhiêu máu và lệ để có nó. Thứ nhất, trả bao nhiêu máu lệ, thứ hai là có rồi giữ được bao lâu. Rồi cái thứ 3 mới ghê nè, cảm giác mà thích nó hoàn toàn là do ảo giác. Do cái giới tính, rồi trình độ học thức, rồi bối cảnh xã hội, rồi hoàn cảnh tài chánh, rồi tình trạng sức khoẻ, nghĩ như vậy coi đúng không.

Thứ nhất là giới tính. Giới tính nó có ảnh hưởng đến chuyện thích ghét của mình không? Thí dụ như mình thấy màu tím là bên đám đàn ông đã không có mặt rồi đó, rồi mấy cái đôi guốc cao gót là đàn ông không mang rồi đó, mấy túi xách mấy cái bóp đầm cái túi đó đó, cho đàn ông là đàn ông không mê rồi đó. Như vậy là mình thấy cái thích của mình là do giới tính, do điều kiện tài chánh, tình trạng sức khoẻ, bệnh quá nó cũng không có thích ăn diện nữa đúng không, có đúng không ta. Bệnh quá nó tới ngày cứ ôm vầy nè thì bây giờ nó cho 1 rô đồ hiệu tui cũng hỏng màng nữa, nó cứ loi loi loi lói, nó cứ rung rứt rung rứt vầy. Bệnh trĩ, bệnh ngoài da, bệnh tiểu đường, bệnh sỏi thận, bệnh sạn mật, tới ngày cái mặt như mặt sỏ gạo vậy, như táo bón vậy thì làm sao thương thức được đồ hiệu. Cái thứ đó dứt nó vô cái nhà quận 7 nó cũng ở không nổi nữa hiểu không?

Như vậy thì tình trạng sức khoẻ, tình trạng tài chính, bối cảnh gia đình, trình độ học thức. Cái đũa dốt nó thích khác mà đũa giỏi nó thích khác; cái đũa đi nước ngoài nhiều nó thích khác mà đũa không rời Việt Nam nó thích khác, cái gout nó khác, tin tôi đi. Cho nên cái thích ghét nó là ảo, ảo nghĩa là nó rất mà mặc định, nó chỉ rất là tương đối. Và chưa kể mình nè, mình nè năm nay mình thích màu đó, năm sau mình không thích gam màu đó nữa, mình thích màu khác. Chẳng hạn mình thấy mấy cái hãng thời trang quốc tế đó, cái một thời trang Thu Đông của Chanel 26 nó khác với 25, mà 26 của Chanel nó khác của Gucci, mà của Gucci nó khác cái Prada, cái Prada nó khác với cái Bvlgari, cái Bvlgari nó khác với Winston, nó khác nó không giống. Mỗi năm mỗi khác mà mình có tiền cứ chạy theo nó hoài (13:29)

Từ cái tông teng này nè cho tới cái trên ngực rồi cái nón, cái dây nịt, mắt kính, đồng hồ.. đổi hoài. Mình sống được 1 tỷ năm thì mình sẽ chạy đua 1 tỷ năm, điều đó cho thấy tất cả là khổ là vì sao, là nãy giờ đã nói hết rồi rồi đó, nó khổ là ở chỗ đó. Nó là ảo, nó là giả, nó không bền. Rồi sự thật đầu tiên là khổ, đầu anh có mặt trong cái thân phận trong cái hình hài, môi trường bối cảnh hoàn cảnh nào thì mọi hiện hữu là khổ.

Cái sự thật thứ 2, nếu mọi thứ là khổ thì nói 1 cách logic thì nếu mọi thứ là khổ thì mình thích cái gì cũng là thích trong khổ, mà thích có nghĩa là đầu tư, mình thích có nghĩa là đầu tư. Mình là mình thấy 1 người bắt đầu yêu đương hẹn hò là mình biết rằng nó đang đầu tư rồi đó, đang đầu tư cái gì? nó đang đầu tư một cái cuộc hôn nhân không ra gì, một cái tình yêu đầy bất trắc và hoạn nạn. Hông biết quý vị ở đây có gia đình có tin tình yêu nam nữ không, chứ tui là không. Cái nguy cơ mà mình phụ người ta hay người ta phụ mình tui thấy nguy cơ đó là cực lớn. Chẳng qua là không có điều kiện thì tạm thời thủy chung cho vui. Chứ thử mà quý vị tin tui đi phi trường Dubai chưa? tui là ông Sư mà tui không dám nhìn theo đó, tui chỉ nhìn trước mặt, tui thấy khả năng ngoại tình của chúng sanh rất lớn. Ở Dubai trời ơi ta nói, nam thanh nữ tú, tài tử giai nhân nó như quân nguyên vậy đó, dân Dubai á, trừ ra dân làm công nhân của nước ngoài vào, chứ còn dân bản xứ của nó giàu nó đẹp nó sang nó cao to. Nam nữ đều dễ sợ lắm, Dubai nó như cõi trời vậy á! (15:13)

Thì mình nhìn đó mình thấy khiếp lắm! Khả năng mà mình phản trắc phụ bạc nhau rất lớn. Cho nên khi mình thích cái gì thì mình đang đầu tư cái khổ, cứ nhớ mọi thứ là khổ. Hồi nãy đã nói rồi là có khổ bản chất và khổ cảm giác, và thích cái gì cũng là thích trong khổ, và thích có nghĩa là đầu tư. Đó là sự thật thứ 2.

Sự thật thứ 3, là muốn hết khổ thì đừng có thích trong khổ nữa, tui nói mà tui vừa ngao ngán, có nghĩa là đi chùa mà nghe mấy cái đề tài này nó khô lắm nó khô lắm. Đến lúc mà tụng chuyện thì mới nhớ mang máng hình như có nghe ông Sư ổng nói cái đó 1 lần. Thật ra nếu như ngay bây giờ

mà mình không có buông ra, không có để xuống thì sẽ có 1 ngày mình chạm mặt mình chịu không nổi.

Người Mỹ có 1 câu rất là hay "nên làm trước khi phải làm", cái câu này tui nhớ tui nói hoài phải không ta. Nên làm trước khi phải làm có nghĩa là sao, nên buông trước khi phải buông, nên ăn kiêng trước khi bác sĩ bắt ăn kiêng, nên tập thể dục trước khi bác sĩ bắt tập thể dục, có biết cái đó không, "nên làm trước khi phải làm", câu của Mỹ nói mà tôi không ngờ ở cái câu đó lại là cái câu rất là Phật giáo, rất là Phật giáo nếu ngay bây giờ mà mình không có khả năng buông thì đừng chuyện mình chỉ có chết.

Cho nên có 1 cái nguyên tắc thứ 2: phải biết buông đầu có cầm bao nhiêu, ôm bao nhiêu, khiêng bao nhiêu, vác bao nhiêu, đội bao nhiêu thì cũng phải có khả năng đặt xuống. Mà muốn đặt nó xuống thì mình phải thấy nó là gánh nặng mình mới chịu đặt nó xuống, đúng hay sai ta? Tại sao cái nón mình cứ để trên đầu hoài cả mấy tiếng đồng hồ được vì mình không coi cái nón là gánh nặng đúng không? Cái nón là cái vật duy nhất mà mình để trên đầu mấy tiếng đồng hồ mình không cần đem xuống là vì mình không xem cái nón là gánh nặng. Nhưng nếu trên đầu mình là một cái thùng 18 kilo thì mình phải tìm cách mình để nó xuống, hiểu hả? (17:25')

có 1 ông đại gia ông khổ quá ông vào gặp thiền sư, ông nói chuyện làm ăn và chuyện gia đình làm cho ông sắp điên rồi. Vị thiền sư nói cầm chén trà lên thầy rót trà cho con uống rồi thầy nói chuyện. Thì ông mới cầm chén trà lên, vị thiền sư mới rót mà ngài cố ý ngài rót cho nó tràn ra, nó nóng quá ông phải buông xuống. Nóng quá ông thương gia ông phải buông xuống. Thiền sư hỏi tại sao con buông thì ông nói nóng quá Thầy. Thiền sư mới nói khi nào con thấy đau khổ con mới buông, còn con lên lên con thấy nó hay hay là con không có buông. Chỉ có buông cái khổ thì con mới hết khổ. Tôi nhắc lại lần nữa, những thứ mình có nó là cái mền để mình đắp cho ấm chứ không phải là trùm cho ngộp. Những thứ tài sản, tình yêu, gia đình nó chỉ là cái mền đắp cho mình ấm chứ không phải trùm cho mình ngộp. Ngày nào mình thấy mình bị ngộp á thì, một: mình biết mình sử dụng sai cái mền, mình nhận thức sai cái mền; hai: cái đó không còn là cái mền nữa nó là cái quan tài, cái đó rất là quan trọng.

Và nó có 1 cái kỹ thuật chứ không phải là không có kỹ thuật. Một là tu Tứ niệm xứ, chỉ có sống chánh niệm, chỉ có sống chánh niệm thì mới thấy rằng mình luôn luôn sống trong khổ, thấy cái hình hài mấy chục kilo này nè nó là khổ, nó là không cần thiết; còn không không chánh niệm mà chỉ lo học giáo lý, chỉ lo bôn ba kiếm tìm và đếm tiền thì tới chết cũng không bao giờ thấy cái thân này là gánh nặng. Mà thỉnh thoảng nên tu Tứ niệm xứ 1 ngày 2 ngày, 1 tuần 2 tuần, làm gì biết vậy. Khi không có gì để làm thì ngồi yên hoặc nằm yên và theo dõi hơi thở, thì lúc đó mới thấy cái thân này nó là gánh nặng, thấy cái sự dính mắc ở trong đó là khổ, thấy cái sự có mặt của nó là không cần thiết, thấy được rằng cái ý nghĩa lớn nhất của đời sống chính là thấy ra được sự vô nghĩa của nó. Ai nghe tôi giảng còn nhớ câu này không: cái ý nghĩa lớn nhất của đời sống là thấy được sự vô nghĩa của nó chứ không phải là thấy được cái hay ho của nó, mà cái ý nghĩa lớn nhất của đời sống là thấy được sự vô nghĩa của nó.

Khi mình thấy nó là gánh nặng thì mình mới buông nó được. Buông ở đây nó có nhiều cách (19:51')

[11/06/2026 - 08:54 - chau.nguyen20977]

19:52'

Buông về mặt vật chất hay buông về mặt tinh thần. Buông về mặt vật chất có nghĩa là đừng dính mắc nó nữa, cho ra, lia bỏ nó, rời xa nó, lên rừng lên núi mà ở, đó là buông về vật chất. Còn buông về mặt tinh thần là tiếp tục sống với nó nhưng mà mình đã ly thân và ly dị nó về mặt tâm linh rồi, nghe kịp không? thì nhớ cái đó, cái đó quan trọng.

Một chuyện nữa, nếu tự xét thấy mình không có khả năng buông bỏ thì nên hạn chế sở hữu những thứ khó buông. Cái câu này nghe kịp không. Sau 50 tuổi đừng sưu tập đồ cổ nữa, sau 60 không nên trồng cây ăn trái nữa, sau 70 đừng may áo nữa, cái đó là Tàu nói. Tại sao vậy? Sau 50 tuổi đừng chơi đồ cổ nữa là bởi vì chơi nó rất là đắt tiền, nó mất rất là nhiều thời gian mà coi chừng nguyên cái đồng sưu tập đó nó sẽ về tay một đứa khác, mà mình thì mình đầu tư quá nhiều nghe kịp không? Sau 60 không trồng cây ăn trái nữa có nghĩa là sao, nghĩa là nếu trồng mà cho người khác ăn thì tốt, còn nếu mà trồng để mình ăn thì tui e không đủ thời gian, xong chưa! Sau 70 không nên may áo nữa

là sao, thứ nhất đẹp với ai mà mặc, thứ hai liệu có đủ thời gian ra lấy áo về hay không, thứ ba mặc áo có tự mình thấy sướng với nó hay không, áo đẹp, 1 người 70 tuổi, 70 tuổi còn đẹp với ai nữa. Cho nên người ta nhìn 1 bà cụ 1 ông lão 70 mà mặc áo đẹp tui nghĩ họ khen là khen lịch sự khen xã giao chứ 70 chỉ có nước mặc áo thọ thôi chứ ba cái áo gì đẹp. Ở đây có ai biết áo thọ không ta, hông biết hả, áo thọ là cái áo màu đỏ có chữ thọ to đùng đó, ngày chúc thọ đó, cái áo đấy.

Cho nên nghe này, sự thật thứ nhất: mọi thứ là khổ, sự thật thứ hai: thích cái gì cũng là thích trong khổ và đầu tư khổ, sự thật thứ ba đó là: muốn hết khổ thì đừng có thích trong khổ nữa, sự thật thứ tư: luôn sống trong 3 cái nhận thức đó - đó chính là con đường thoát khổ.

Thì Phật là gì? Phật chính là cái người giác ngộ ra 4 sự thật đó và đem dạy cho người ta, thì cái người giác ngộ được 4 cái sự thật đó gọi là Phật. Cái lời dạy mà liên quan đến 4 cái sự thật đó gọi là Pháp. Cái người mà nghe lời Phật mà tu tập theo cái lộ trình đó đó gọi là Tăng. Kể cả người không tóc khi chứng đạo rồi thì vẫn được gọi là Tăng, nhớ nha!

Nhưng có 1 điều đó là Tăng có 2 trường hợp: Tăng mặc định hay gọi là Tăng hành chính ấy, và Tăng bản thể. Tăng hành chính có nghĩa là Tăng không có tóc, đắp cái y, mang bát ngồi tụng kinh tiếng Pali, người ta cúng bao thơ cái đó gọi là Tăng hành chánh. Còn Tăng bản thể là cái người thực hành theo lời Phật đầu tóc dài tới gót, tóc dài tới gót, búi lên thành 1 cái núi như gò mỗi vẫn gọi là Tăng nếu mà làm đúng lời Phật, nhớ nha, đó gọi là Tăng bản thể.

Và cái Thế giới này á, Thế giới mà mình thấy nè, đi máy bay nhìn xuống, ở ngoài biển nhìn vào, trong hang nhìn ra thì cái thế giới này nè, từ nhật nguyệt tinh tú, đại dương, con người, phò xá, rừng rậm gom chung lại nó gồm có 2 góc nhìn: góc nhìn bản thể và góc nhìn hiện tượng. Góc nhìn hiện tượng là mình thấy có cao có thấp, trắng đen, mập ốm, gần xa, cao thấp, đẹp xấu... cái đó gọi là Thế giới hiện tượng.

còn Thế giới bản thể là gì ta? Thế giới bản thể là vật chất chỉ gồm có đất nước lửa gió; còn về tâm linh hay là tinh thần là nó chỉ gồm có thiện ác, sướng khổ, buồn vui nhân quả, nghe kịp không, thì đó gọi là Thế giới bản thể. Cũng giống như cái ly nước, cái ly nước hiện tượng là gì: nước chanh nước cam, nước canh nước soup, đó gọi là nước hiện tượng. Còn nước bản thể là những thành phần hóa chất của nó gọi là bản thể.

Bây giờ tôi quay lại tại sao mà mình phải Quy y và phải có Tam quy là bởi vì mình phải hiểu rõ Tam quy là gì, là quay về nương nơi Phật. Mà tại sao lại phải nương nơi Phật, này nói rồi, Phật là người hiểu được 4 sự thật quan trọng; và Pháp là gì, Pháp là những lời dạy của Phật về 4 sự thật đó; và Tăng là người nương theo 4 sự thật đó mà sống và hành trì thì được gọi là Tăng. Mà tại sao mình phải quy y 3 cái này là bởi vì 3 cái này, không có 3 cái này mình không có gốc, phải dựa vào 3 cái này mình mới giữ Ngũ giới 1 cách hiệu quả, phải nương 3 cái này mình mới giữ Bát giới 1 cách hiệu quả (24:59)

Bây giờ qua tới 5 giới, tại sao có 5 giới tại sao có bát giới. Năm giới là 5 điều răn căn bản, nghe cho kỹ chỗ này. 5 điều răn căn bản để mình rời xa cái cảnh giới đọa lạc. Nhớ nha, 5 giới là 5 điều răn để giúp mình rời xa cái cảnh giới đọa lạc là gì ta: súc sanh, ngựa quý, a tu la, địa ngục. Còn bát giới là gì, nghe kỹ 5 giới là nó giúp mình rời xa 4 cái cảnh đọa nhưng vẫn còn quần quanh trong thế giới hưởng thụ vật chất, bởi vì mình vẫn còn có vợ chồng, vẫn có quyền ăn ngon mặc đẹp, sở hữu tài sản, được quyền ngắm cái này nghe cái kia ngữ cái nọ, 5 giới đó. 5 giới đó nó chỉ là 5 điều răn căn bản để mình gieo duyên lành đi về các cõi nhân thiên, rời xa 4 cõi đọa vậy thôi. Nhưng mà cái bát giới nó ghê hơn, bát giới nói giúp cho mình lìa xa cái thế giới hưởng thụ, cái kia là thế giới sa đọa - 5 giới là giúp mình rời xa thế giới sa đọa; còn bát giới giúp cho mình rời xa thế giới hưởng thụ để làm chi, để làm nền móng cho Định và Tuệ, phải hiểu cái này.

Nhưng mà có 1 điều, có 1 điều mà cái bát giới đó phải giữ làm sao nó mới được xem là giúp mình rời xa thế giới hưởng thụ, giúp mình có cái nền tảng để tu Định và Tuệ, cái bát giới đó nó phải là nội dung thu thúc lục căn. Cái bát giới đó mới kể là nền tảng cho Định và Tuệ; chứ bát giới chỉ đơn giản là hồi sáng tui mới giảng cho cái gia đình đó đó, bát giới không phải là không có phạm gọi là giữ giới là không có được. Thí dụ sáng ngày mùng 8 mình phát nguyện mình thọ bát quan xong cái mình chung vô phòng, mình móc cái phone mình quẹt quẹt mình chat tùm lum hết thì như vậy mình có phạm giới sát sanh không? trộm cắp, dâm dục, nói dối, uống rượu, ăn sái giờ tất cả đều không, vậy cứ đúng 24 giờ sau mình ngon lành đúng không? có hiểu tôi nói gì không ta? hong có phạm,

đâu có phạm đâu! Cho nên giữ giới không có nghĩa là không phạm mà là anh hiểu rõ tại sao anh không phạm!

Cái giữ giới nó không giống như ăn kiêng. Ăn kiêng là mình dốt đặc mình không biết chữ nhưng mà miễn là mình đừng ăn tâm bậy cũng được kể là ăn kiêng có hiểu không? Mình không hiểu biết gì hết tự nhiên có người họ nhắc chừng mình, thấy mình vừa cầm món này lên: để xuống! thấy mình vừa cầm món này lên: để xuống! coi như suốt ngày mình chỉ ăn rau trái củ quả rồi mình uống nước lọc, cái đầu mình dốt đặc mình không có biết gì hết, mình cứ làm theo lời người ta thì mình vẫn được gọi là ăn kiêng. Nhưng giới thì không, giới mình phải hiểu rõ tại sao mình không sát sinh. Bây giờ nghe cho kỹ nè, có 3 cái lý do mà mình cần giữ giới.

Một - giữ giới vì sợ tội, sợ khổ. Mình biết rằng không có giữ giới sát, mình có thích sát sanh, thích giết ruồi, muỗi, cá, tôm, thú vật thì đời sau sanh ra một là yếu thọ, hai là bệnh tật, mình sợ cái đó lắm cho nên là mình mới giữ giới (28:46')

[11/06/2026 - 08:54 - chau.nguyen20977]

19:52'

Buông về mặt vật chất hay buông về mặt tinh thần. Buông về mặt vật chất có nghĩa là đừng dính mắc nó nữa, cho ra, lia bỏ nó, rời xa nó, lên rừng lên núi mà ở, đó là buông về vật chất. Còn buông về mặt tinh thần là tiếp tục sống với nó nhưng mà mình đã ly thân và ly dị nó về mặt tâm linh rồi, nghe kịp không? thì nhớ cái đó, cái đó quan trọng.

Một chuyện nữa, nếu tự xét thấy mình không có khả năng buông bỏ thì nên hạn chế sở hữu những thứ khó buông. Cái câu này nghe kịp không. Sau 50 tuổi đừng sưu tập đồ cổ nữa, sau 60 không nên trồng cây ăn trái nữa, sau 70 đừng may áo nữa, cái đó là Tàu nói. Tại sao vậy? Sau 50 tuổi đừng chơi đồ cổ nữa là bởi vì chơi nó rất là đắt tiền, nó mất rất là nhiều thời gian mà coi chừng nguyên cái đồng sưu tập đó nó sẽ về tay một đứa khác, mà mình thì mình đầu tư quá nhiều nghe kịp không? Sau 60 không trồng cây ăn trái nữa có nghĩa là sao, nghĩa là nếu trồng mà cho người khác ăn thì tốt, còn nếu mà trồng để mình ăn thì tui e không đủ thời gian, xong chưa! Sau 70 không nên may áo nữa là sao, thứ nhất đẹp với ai mà mặc, thứ hai liệu có đủ thời gian ra lấy áo về hay không, thứ ba mặc áo có tự mình thấy sướng với nó hay không, áo đẹp, 1 người 70 tuổi, 70 tuổi còn đẹp với ai nữa. Cho nên người ta nhìn 1 bà cụ 1 ông lão 70 mà mặc áo đẹp tui nghĩ họ khen là khen lịch sự khen xã giao chứ 70 chỉ có nước mặc áo thợ thôi chứ ba cái áo gì đẹp. Ở đây có ai biết áo thợ không ta, hồng biết hả, áo thợ là cái áo màu đỏ có chữ thợ to đùng đó, ngày chúc thọ đó, cái áo đấy.

Cho nên nghe này, sự thật thứ nhất: mọi thứ là khổ, sự thật thứ hai: thích cái gì cũng là thích trong khổ và đầu tư khổ, sự thật thứ ba đó là: muốn hết khổ thì đừng có thích trong khổ nữa, sự thật thứ tư: luôn sống trong 3 cái nhận thức đó - đó chính là con đường thoát khổ.

Thì Phật là gì? Phật chính là cái người giác ngộ ra 4 sự thật đó và đem dạy cho người ta, thì cái người giác ngộ được 4 cái sự thật đó gọi là Phật. Cái lời dạy mà liên quan đến 4 cái sự thật đó gọi là Pháp. Cái người mà nghe lời Phật mà tu tập theo cái lộ trình đó đó gọi là Tăng. Kể cả người không tóc khi chứng đạo rồi thì vẫn được gọi là Tăng, nhớ nha!

Nhưng có 1 điều đó là Tăng có 2 trường hợp: Tăng mặc định hay gọi là Tăng hành chính ấy, và Tăng bản thể. Tăng hành chính có nghĩa là Tăng không có tóc, đắp cái y, mang bát ngời tụng kinh tiếng Pali, người ta cúng bao thơ cái đó gọi là Tăng hành chánh. Còn Tăng bản thể là cái người thực hành theo lời Phật đầu tóc dài tới gót, tóc dài tới gót, búi lên thành 1 cái núi như gò mỗi vẫn gọi là Tăng nếu mà làm đúng lời Phật, nhớ nha, đó gọi là Tăng bản thể.

Và cái Thế giới này á, Thế giới mà mình thấy nè, đi máy bay nhìn xuống, ở ngoài biển nhìn vào, trong hang nhìn ra thì cái thế giới này nè, từ nhật nguyệt tinh tú, đại dương, con người, phổ xá, rừng rậm gom chung lại nó gồm có 2 góc nhìn: góc nhìn bản thể và góc nhìn hiện tượng. Góc nhìn hiện tượng là mình thấy có cao có thấp, trắng đen, mập ốm, gần xa, cao thấp, đẹp xấu... cái đó gọi là Thế giới hiện tượng.

còn Thế giới bản thể là gì ta? Thế giới bản thể là vật chất chỉ gồm có đất nước lửa gió; còn về tâm linh hay là tinh thần là nó chỉ gồm có thiện ác, sướng khổ, buồn vui nhân quả, nghe kịp không, thì đó gọi là Thế giới bản thể. Cũng giống như cái ly nước, cái ly nước hiện tượng là gì: nước chanh

nước cam, nước canh nước soup, đó gọi là nước hiện tượng. Còn nước bản thể là những thành phần hóa chất của nó gọi là bản thể.

Bây giờ tôi quay lại tại sao mà mình phải Quy y và phải có Tam quy là bởi vì mình phải hiểu rõ Tam quy là gì, là quay về nương nơi Phật. Mà tại sao lại phải nương nơi Phật, này nói rồi, Phật là người hiểu được 4 sự thật quan trọng; và Pháp là gì, Pháp là những lời dạy của Phật về 4 sự thật đó; và Tăng là người nương theo 4 sự thật đó mà sống và hành trì thì được gọi là Tăng. Mà tại sao mình phải quy y 3 cái này là bởi vì 3 cái này, không có 3 cái này mình không có gốc, phải dựa vào 3 cái này mình mới giữ Ngũ giới 1 cách hiệu quả, phải nương 3 cái này mình mới giữ Bát giới 1 cách hiệu quả (24:59)

Bây giờ qua tới 5 giới, tại sao có 5 giới tại sao có bát giới. Năm giới là 5 điều răn căn bản, nghe cho kỹ chỗ này. 5 điều răn căn bản để mình rời xa cái cảnh giới đọa lạc. Nhớ nha, 5 giới là 5 điều răn để giúp mình rời xa cái cảnh giới đọa lạc là gì ta: súc sanh, ngạ quỷ, a tu la, địa ngục. Còn bát giới là gì, nghe kỹ 5 giới là nó giúp mình rời xa 4 cái cảnh đọa nhưng vẫn còn quần quanh trong thế giới hưởng thụ vật chất, bởi vì mình vẫn còn có vợ chồng, vẫn có quyền ăn ngon mặc đẹp, sở hữu tài sản, được quyền ngắm cái này nghe cái kia ngửi cái nọ, 5 giới đó. 5 giới đó nó chỉ là 5 điều răn căn bản để mình gieo duyên lành đi về các cõi nhân thiên, rời xa 4 cõi đọa vậy thôi. Nhưng mà cái bát giới nó ghê hơn, bát giới nói giúp cho mình lìa xa cái thế giới hưởng thụ, cái kia là thế giới sa đọa - 5 giới là giúp mình rời xa thế giới sa đọa; còn bát giới giúp cho mình rời xa thế giới hưởng thụ để làm chi, để làm nên móng cho Định và Tuệ, phải hiểu cái này.

Nhưng mà có 1 điều, có 1 điều mà cái bát giới đó phải giữ làm sao nó mới được xem là giúp mình rời xa thế giới hưởng thụ, giúp mình có cái nền tảng để tu Định và Tuệ, cái bát giới đó nó phải là nội dung thu thúc lục căn. Cái bát giới đó mới kể là nền tảng cho Định và Tuệ; chứ bát giới chỉ đơn giản là hồi sáng tui mới giảng cho cái gia đình đó đó, bát giới không phải là không có phạm gọi là giữ giới là không có được. Thí dụ sáng ngày mùng 8 mình phát nguyện mình thọ bát quan xong cái mình chung vô phòng, mình móc cái phone mình quẹt quẹt mình chat tùm lum hết thì như vậy mình có phạm giới sát sanh không? trộm cắp, dâm dục, nói dối, uống rượu, ăn sái giờ tất cả đều không, vậy cứ đúng 24 giờ sau mình ngon lành đúng không? có hiểu tôi nói gì không ta? hong có phạm, đâu có phạm đâu! Cho nên giữ giới không có nghĩa là không phạm mà là anh hiểu rõ tại sao anh không phạm!

Cái giữ giới nó không giống như ăn kiêng. Ăn kiêng là mình dốt đặc mình không biết chữ nhưng mà miễn là mình đừng ăn tâm bậy cũng được kể là ăn kiêng có hiểu không? Mình không hiểu biết gì hết tự nhiên có người họ nhắc chừng mình, thấy mình vừa cầm món này lên: để xuống! thấy mình vừa cầm món này lên: để xuống! coi như suốt ngày mình chỉ ăn rau trái củ quả rồi mình uống nước lọc, cái đầu mình dốt đặc mình không có biết gì hết, mình cứ làm theo lời người ta thì mình vẫn được gọi là ăn kiêng. Nhưng giới thì không, giới mình phải hiểu rõ tại sao mình không sát sinh. Bây giờ nghe cho kỹ nè, có 3 cái lý do mà mình cần giữ giới.

Một - giữ giới vì sợ tội, sợ khổ. Mình biết rằng không có giữ giới sát, mình có thích sát sanh, thích giết ruồi, muỗi, cá, tôm, thú vật thì đời sau sanh ra một là yếu thọ, hai là bệnh tật, mình sợ cái đó lắm cho nên là mình mới giữ giới (28:46')

[12/06/2026 - 02:36 - chau.nguyen20977]

28:46

Cái giữ giới đầu tiên nghe cho kỹ, chắc ai ghi được thì ghi sợ quên nè. Giữ giới thứ 1 là vì sợ khổ, sợ bị quả báo đau khổ; cái thứ 2 giữ giới là vì ham sướng, nghe đồn giữ giới được về trời, giữ giới thì kiếp sau sanh ra đẹp, giàu rồi được may mắn về tình duyên gia đạo tùm lum hết, đúng, cái đó đúng. Nhan sắc, người mà giữ bát giới đời sau sanh ra nhan sắc, tài sản, tình cảm, uy tín xã hội là số 1, phải tin cái chuyện đó, cho nên cái hạng thứ 1 giữ giới là vì sợ khổ. Hạng thứ 2 giữ giới là vì ham sướng. Cái hạng thứ 3, giữ giới là vì muốn lấy cái đó, mượn cái giới để làm điều kiện thu thúc lục căn, phát triển cái lý tưởng giải thoát nghe kịp không. Mình mượn cái ngày bát quan để làm chi ta, không có sử dụng những cái thứ gọi là phấn son, nữ trang, không có sử dụng giường cao chiếu rộng, mỹ phẩm hương liệu và đặc biệt là mình không có ăn quá ngọt để mình có nhiều thời gian mình sống chánh niệm - nghe pháp, xem kinh. Giữ giới là phải hiểu như vậy đó chứ không phải giữ

giới là mình viết tám cái giới ra thấy không phạm là ok là không được. Hồi nãy tôi có nói ăn kiêng thì được nhưng mà giữ giới thì không. Ăn kiêng mình dứt đặc mình vẫn ăn kiêng được nhưng mà giữ giới thì không. Mình phải biết tại sao mình giữ, thì tôi nói có 3 lý do đó: 1 là sợ khổ sợ tội, thứ 2 là muốn được phước, thứ 3 là cầu quả giải thoát, nhớ không ta, thì mình tự mình xét thấy sau hôm nay sau bài giảng này mình thuộc cái trường hợp nào, giữ giới là vì sợ tội, hay giữ giới là vì để cầu phước, thứ 3 là giữ giới để cầu giải thoát. Thì tự nhiên tôi phân tích nó ra là bà con thấy nó khác nhau đúng không?

Về ý nghĩa, về lý tưởng, về mục đích của việc giữ bát quan trai là nó khác nhau rồi. Rồi, cái nữa để có được 3 cái này, để phân biệt được 3 cái này trước hết mình phải biết ý nghĩa của từng giới. Mình không sát sanh không chỉ đơn giản là mình sợ tội mà còn vì thương chúng sinh. Không sát sanh là vì mình thương chúng sinh nó tốt hơn là mình không sát sanh chỉ đơn giản là sợ tội, khác hay giống? Khác chứ. Thí dụ như mấy đứa trẻ Việt Nam, nước ngoài tui hong có thấy chó trong nước là tui có thấy, là lén lén lấy đá liệng nhà người ta á. (31:6')

[13/06/2026 - 05:17 - chau.nguyen20977]

31:7'

Rồi khi ba má la thì nó không có làm như vậy nữa.

Cái chuyện mà nó không có phá rồi hàng xóm đó vì sợ la, nó không giống cái chuyện nó không phá là vì tội nghiệp hiểu không? Con nít mình hay có cái tật đi chọc mấy người khủng có không ta.

Trong xóm có bà tám khủng, bà bầy điên con nít nó hay đi theo chọc. Hồi đó mình chọc rồi sau đó mình bị người lớn la nữa, mình không chọc là vì mình tội nghiệp bà hay là vì không chọc là vì mình sợ bị la, hai cái đó khác hay giống? tui thấy hình như khác, hình như là khác. Mình không chọc là vì mình thấy tội bà nó hay hơn, là vì nay mai bà bị cái gì là mình giúp nè, mình thấy bà đói mình cho bà ăn, mình thấy bà té mình đỡ bà lên. Cái chuyện mà mình không chọc là vì mình sợ ba má la thì mình có thể đứng nhìn bà chết mà mình tỉnh bơ, hiểu không?

Cái giới sát nó độc nó sâu ở cái chỗ này nè: mình không có ra tay giết nhưng mình cũng không có gọi ý người khác, và mình cũng không có hoan hỷ, không có vui khi thấy người khác giết. Thí dụ như người phật tử thứ thiệt không có sát sinh là đúng rồi, nhưng, đi ngang mấy cái chỗ mà cửa hàng hải sản mà nó để là "tươi ngon" là mình không có muốn queo vô. Vì sao vậy, vì tươi có nghĩa là ... có biết cái chuyện đó không ta. Hình như có những nhà hàng là nó nuôi, bơi trong đó phải không, rồi mình vô nó mới vớt ra phải không ta? Đó là phật tử mình thấy hoặc nhiều khi mình không có giết mình không có ăn nhưng mình có nói xa gần gần, thí dụ như là cứ ăn lên mà cứ nói "cái con này ăn tươi ăn nó mới ngon", mình gọi ý cho cái người đầu bếp bữa sau nó kiếm cái tươi nó ăn.

Giống như ngày xưa tui ở ngoài Long Thành có cái bà bà nấu cơm, bà mới đi vô nấu cơm cho chùa, bà nấu cho mấy Sư đó, bà đi ra chợ ngang chỗ cá bà dặn "cô á, cô tu cô không có giết, con làm sẵn đi, cô đi 1 vòng cô lại cô lấy", hiểu hông, cô hông có giết. Hoặc là mấy cái lịch sử chính trị á, thí dụ như ông Stalin của Nga đó, ông là 1 lãnh tụ lớn của Nga, lâu lâu tui KGB tui tình báo của Liên bang Xô viết vô trình với ông nguyên 1 cái danh sách của những nhân vật mà khả nghi, ông không có kêu giết mà hông biết nói sao "người chết hết chuyện", thì ông vừa phán cái câu đó ra xong là mấy người kia văng sanh hểttt. Tại vì thay vì đi điều tra nó mệt lắm, hông biết có oan ức không thì, thứ 1 là điều tra vậy nó mất thời gian, cuối cùng là điều tra ra cái bà này kết quả bà là người ngon lành hông có gì hết nhưng mà thứ nhất có chắc không, có chắc là bà không có gì hết không, mà hôm nay thấy không có gì mà ngày mai điều tra nó lại lòi ra; thứ 2 hôm nay bà không nhưng mà ngày mai bà có, thêm nữa điều tra mắc công cho nên ông chỉ nói có 1 câu thôi "người chết nó hết chuyện hà".

Thì 1 câu 1 thôi, là một đám mây chục tên đi mò tìm hết. Hoặc là cái này ăn tươi nó mới ngon, xong chưa?

Cho nên trong Kinh nói, một là "Sahatthā" tức là tự mình làm; thứ hai nữa là "ānātikā" nghĩa là ra lệnh hay gọi ý; cái thứ 3 là gì, là "Anumodanā" là vui theo, Aratti gọi là Pāpāratti nghĩa là vui theo. Nghĩa là mình không có làm, xin lỗi giảng Anumodanā là tui nói đùa, nhưng cái ác ai kêu Anumodanā, kêu Pāpāratti.

Một là mình không làm nhưng mà mình gọi ý hay xúi giục, khuyến khích khích lệ là không được. Cái thứ 3 không làm không xúi không khích lệ nhưng vuiiii.

Tôi không có thích cái cô Trân này, tui không có thích nhưng tui không có hại tui không có giết tui không có xúi ai giết nhưng nghe cô bị tai nạn tui vuiiiii. Hoặc là thỉnh thoảng tui gặp cô đi vô chùa tui cứ nghĩ có 1 câu "sao nhiều người chết sao cô chưa đi", hong tui chưa có giết tui chưa có nhúc nhích ngón tay để mà hại nha, tui chưa hề nha, tui chưa hề nói hay làm cái động thái gì để giết, hong có, nhưng mà tui nghe sao nhiều người ở tuổi cô bị ung thư sao thấy cô nay cũng còn, lâu quá vậy ta, hiểu hong? Cái sát nó ác cái chỗ đó, giới sát nó hong phải ở chỗ mình làm, mình xúi người khác làm, gợi ý cũng là 1 phần của sát mà đặc biệt vui theo vui theo. Thì 8 giới còn lại nó cũng cứ vậy mà hiểu!

Một là mình tự làm

Hai là mình xúi đại

Còn 3 nữa là mình...

Thí dụ Giới ăn chiều mình không có ăn nhưng mà mình chuẩn bị để mai ăn, mấy cái gân á mình hầm trước cho nó mềm mai nấu ra-gu.

Trên nguyên tắc người giữ bát quan trọng sạch không làm chuyện đó, trên nguyên tắc không có làm. Hoặc là hong có ăn nhưng mà chuẩn bị chẻ hột me, lột sẵn mai quất là không được.

Giới bát quan dĩ nhiên tôi biết tôi nói như thế này nhiều vị sẽ chống, nói rằng quá cực đoan nhưng mà nói phải nói cho rõ ràng, đúng là giới bát quan thứ thiệt là sau 12h là cái đầu không có thực phẩm, cái đầu á chứ không phải cái miệng không kể, cái đầu, cái đó mới là bát quan thứ thiệt.

Rồi ca vũ nhạc kịch cũng vậy, bữa nay mình không có nghe nhưng mà mình để ý thấy nó giới thiệu mấy cái clip hay quá mình lưu lại để mai coi.

Rồi tất cả các giới khác cũng vậy. Một là có những cái giới là tự mình làm, có những cái giới mình không làm nhưng mà mình xúi, rồi có những cái giới không làm không xúi nhưng mà mình vui theo. Và cái nội dung của Bát quan trai là gì, là "làm chủ sáu căn". Bữa nay đề tài sáng nay là nó khô dữ dội đó, là tại sao làm chủ 6 căn nó quan trọng, nghe cho kỹ nè.

Tại sao làm chủ 6 căn nó quan trọng là bởi vì Kinh nói "tất cả những súc sanh, ngựa quý, a tu la, địa ngục mà có những chúng sanh lọt trong 4 cảnh giới đó là do họ không có kiểm soát được 6 căn". Do không kiểm soát 6 căn ở cái mức độ gọi là nghiêm trọng cho nên họ mới sát sinh, họ mới lừa đảo, trộm cướp, vi phạm tội này lỗi nọ. Tất cả những cái lỗi lầm trên đời này từ 1 cái lời ác, ý ác, hành động ác đều nằm gọn trong cái chuyện là mình không có kiểm soát 6 căn. Một người có kiểm soát 6 căn, làm cái gì biết cái đó thì người đó không có khả năng làm cái chuyện tầm bậy, nói bậy và nghĩ bậy. Nhưng mà khi mình không có khả năng kiểm soát 6 căn thì mình mới có Tam nghiệp bất thiện. Đó là chuyện thứ 1.

Chuyện thứ 2, từ cái chỗ mà không kiểm soát nó mới có Tam nghiệp bất thiện, mà từ cái Tam nghiệp bất thiện nó mới dẫn tới cái chuyện đầu thai vào các cõi khổ, và đã đầu thai vào các cõi khổ rồi thì cái cơ hội quay lại thân người đó là một phần tỷ. Nó khó cũng giống như là mình đánh dấu 1 hạt gạo rồi bỏ vô trong nồi cơm 5 lít, xóc xóc xóc tìm đúng hột gạo đã làm dấu. Hoặc giống như con rùa mù 1 mà trăm năm mà nó trôi đầu lên 1 lần, ngẫu nhiên mà nó trôi đúng cái lỗ ván trôi trên biển. Hoặc nó giống như bây giờ mình đem mấy triệu tấn chanh mình rải trên biển đêm, trong đó có 1 trái chanh mình khắc chữ Phật, rồi trong biển đêm mình tìm đúng trái chanh đó nó khó cỡ nào. Nếu mà người không có tu á cơ hội mà xuống rồi lên không có được là chỗ đó, rất là khó. Hàng triệu tấn chanh mà mình chỉ đánh dấu đúng 1 trái có chữ Phật thôi, rồi mình đổ ngoài biển đêm đó rồi mình đi mò mấy chục triệu tấn chanh mò đúng cái trái đó khó, hiểu không ta.

Mình tìm 1 cái người nào đó giữa 1 biển người năm ba triệu người là mình thấy đã khó rồi. Tui thử tui thả 1 người vô trong quận 1 vào ngày 30.4 đó quý vị tìm ra không, tìm hong có ra.

Tui nhớ có 1 buổi trưa hè có 1 cú phone gọi ông đó, ông này ông đang ngủ trưa có cú phone gọi vô, ông alo cái ở đằng kia nó nói là: Hoàng tử thông minh của em đây. Cái ông nghe ông hỏi hoàng tử nào, anh kiếm công chúa của anh hả? dạ phải, Bác cho con xin số phone của con Lan. Ông nói nè, ghi nè 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 zero. Hỏi, Bác làm sao mà con biết con kêu. Ông nói hoàng tử thông minh thì phải biết tự xếp mấy con số đó lại để kêu. Thì tui thấy xếp 1 dãy số đó tìm ra được cái số phone của con nhỏ đó không phải là chuyện dễ đúng không? (40:92')

40:93'

Mà cái người mà không có tu mà đã đọa rồi lên được cũng khó cỡ cái thằng đó, cỡ hoàng tử thông minh đó, vậy đó. Và có 1 chuyện nữa tui biết nói bà con không có tin nhưng đó là sự thật, mình muốn đột nhập vô cái phone hay cái iPad của người nào đó mình phải có cái password passcode của người đó, thì muốn hiểu được lời Phật, lời dạy của Thánh hiền mình cũng phải có cái passcode. Mình không có tu tập thì mình nghe Kinh mình không có hiểu.

Chúng ta có rất nhiều cách hiểu một câu Kinh, tôi cố ý tôi nói rất chậm chỗ này. Chúng ta có rất nhiều cách hiểu một câu Kinh vì sao vậy, là vì tất cả chúng ta khi mà đi tìm đến một sự thật, một chân lý chúng ta có 2 có thái độ hay 2 trường hợp: một - tìm hiểu sự thật như nó là, hai - tìm hiểu nó như mình muốn, mà đa phần là mình hiểu nó như mình muốn không hà, hiểu không ta. Mình dựa trên cái nền tảng của kiến thức, văn hoá, trình độ, học thức, rồi tình trạng tài chánh, sức khoẻ, gia đình, xã hội, mình dựa trên mấy cái đó mình đánh giá vấn đề. Thì may là mình là con người mà mình còn hiểu Kinh Phật mỗi người mỗi cách, nói gì là một cái người bị đọa. Kinh nói cái này mới ghê nè, khi chúng ta mang thân người đó, sáng nay lúc chín giờ rưỡi ngày 13 tháng 8 chung quanh chúng ta có 16 bà con, cô di thím cậu mợ dưỡng ông bà cha mẹ con cái anh chị em, tên tuổi, ngày sanh, mặt mũi, cá tính .. nằm hết trong đầu của mình mình thương. Chỉ cần tắt thở 1 cái thì 16 người đó chỉ là bóng mờ thôi. Có nghĩa là sao, mình tắt thở mình làm giun làm dế thì dĩ nhiên mình không có nhớ rồi, mà mình làm cái loài mà khuất mày khuất mặt nhìn lại người xưa lòng nó ngượng lạnh lắm quý vị. Nếu quý vị hồng tin thì tui chứng minh nè.

Nghe Kinh Phật ít nhiều quý vị có tin mấy con chim con cá là bà con mình kiếp trước, có tin không, ít nhiều cũng tin phải không? Vậy chứ mình có thương nó như người anh người chị hiện tại của mình không? Đó thấy chưa, hiểu không ta? Thì mai này mình cũng vậy. sáng hôm nay mình thương bà chị mình, mình thương ghê gớm lắm, thương da diết, thương tha thiết chứ chiều nay mà tắt thở rồi mình nhìn bà nó ngượng ngất à. Cái dòng đời nó bạc bẽo nó phũ phàng nó ngang trái lắm. Mà mình thì một đời mình đi đầu tư máu và lệ, mồ hôi, nước mắt cho bao thứ tài sản, tình cảm gia đình, tình cảm nam nữ nhưng mà có 1 ngày khi mà mình không cần tắt thở chỉ cần mình bị nằm liệt mà cái miệng lèch lèch, nước miếng nó chảy, con mắt nó ngó còn có 1 bên là. Mọi người đối với mình đã khác và mình cũng đối với mọi người cũng khác.

có vị nào bị chóng mặt liên tục hai ba ngày chưa? May mắn trước mặt tui toàn người khoẻ mạnh. Bị chóng mặt á, chỉ chóng mặt hai ba ngày thôi mình nhìn thế giới này nó khác đi nhiều lắm. Tui từng bị tiêu chảy từ hai giờ sáng mà cho tới tám giờ tối, con người coi như nó rã rời nó rũ rượi, chỉ tiêu chảy thôi nha không có cái gì khác, chỉ có đúng tiêu chảy thôi, mà tôi nhìn quanh mọi thứ trước mắt tôi và tôi nghĩ về thiên hạ nó khác đi nhiều lắm. Hồi này giờ tui chỉ đưa 2 thứ bệnh nó mềm.

Thôi thêm 1 chứng bệnh nữa đi: nhức răng. Nhức răng, tiêu chảy, chóng mặt nè chỉ 3 cái này nó đã cho mình 1 cái nhìn rất khác về Thế giới này, rất khác về những tình cảm chung quanh, nói gì là bị những chứng bệnh khác, nói gì là những tai nạn khác.

Cách đây 4 hôm, tui nhớ rõ là vì tui đi Bà Rịa 3 hôm, cách đây 4 hôm có người gặp tui ở dưới phòng khách của chùa. Lúc tui ra tui đi ngang, gặp họ họ nói cho con hỏi 1 câu thôi, lúc này tui có cái hạnh là Buông bỏ chúng sinh, hồi xưa đó là Từ Bi Hỷ, bây giờ tui qua tới Xả rồi, bây giờ là tui nói chuyện đúng 2 câu là trầm đi. Bà xin cho bà hỏi 1 câu thôi, là bây giờ chồng của bà lâu nay cực kỳ nhẹ dạ cả tin, cứ ai rủ làm ăn là ông đầu tư, bạn bè mượn là ông bèn cho mượn, bây giờ tiền nó mất quá nhiều, mà bà cản không được bà phải làm sao. Thì tui có hỏi bà 2 câu. Câu số 1: sao hồi làm ăn có tiền hồng nhớ tui mà mất tiền đi kiếm tui. Cái câu thứ 2: cô ơi cô, nó có một ngàn lẻ một cách mất tiền mà trong đó cái cách nhẹ nhất là bị gạt (45:81')

[14/06/2026 - 04:56 - chau.nguyen20977]

45:82'

Tai nạn, đau lắm, cũng mất tiền phải không ta? Tai nạn nó cũng khiêng ò e ò e ò e, nó cũng mất tiền đó chứ nhưng mà nó đau, mà vừa đau vừa run hết hồn bởi tai nạn mà. Rồi bị chém nhảm, rồi bị trọng bệnh, rồi bị đền bù, ở ngoài toà án bị kiện tụng có không ta. Bệnh hoạn, tai nạn, kiện tụng ..thì tôi nói mấy cái trường hợp đó mất tiền cái đó nó mất ngoài cái mất tiền nó còn có cái đính kèm đó.

Còn riêng trong đó tui thấy các trường hợp mất tiền thì chỉ có cái bị gạt là nhẹ nhất, mất tiền mình còn nguyên xi đúng không. Thì cô phải cảm ơn trời đất là vì cô được mất trong tình huống nhẹ nhất. Như cái anh đó ảnh đang đi, ảnh kẹp lăm, đi đâu ảnh hồng có giám mang giày, khi nào tới gần cái chỗ tiệc tùng đó mới giám mang, thì ảnh đang mang giày thì bữa ảnh đi ảnh vấp cục đá cháy máu chân, cái nói hên quá này mang giày là hư đôi giày rồi. Vậy mà khoan cái này mới ghê nè. Anh đó ảnh đi công chuyện về, bà vợ đang ngồi lật rau, cái ông đi về mà mình mấy cái chân ông máu dử lăm mà ông cười ông nói em ơi may quá may quá. Bà vợ hỏi cái gì mà may, mà máu không là sao? Anh bị chó cắn. Nói chó cắn mà may, ông nói đúng nó cắn ở dưới chứ cắn lên trên nữa là mới xui á. Cho nên trong đời sống này chúng ta có nhiều cơ hội, có nhiều cái cơ hội để mà chúng ta bị mất mát, nhiều cơ hội để mà mình bị đau khổ, thì mình thấy là cái chuyện quan trọng nhất: mất mát hay đau khổ bản thân nó không phải là chuyện lớn mà là nhận thức của mình về các mất mát đó, hiểu hả, cái mất mát cái đó mới là chuyện quan trọng.

Thật ra đã có sanh ra thì cái già, cái bệnh, cái chết, sự sinh ly tử biệt đó là chuyện tránh không được, cái đáng trách là tại sao chúng ta lại có mặt trong cuộc đời này, chứ còn những cái già bệnh chết, mất mát, đổ vỡ đó là chuyện đương nhiên. Kinh nói "giống như một cái bình gốm mà khi nó vừa ra lò xuất xưởng thì cái chuyện mà nó bể vỡ đó là một cái chuyện đương nhiên đã gắn với nó rồi".

Mà tại sao mình phải giữ giới bát quan, tui quay trở lại tại sao phải giữ giới bát quan, bởi vì chỉ có giữ giới bát quan mình mới có cơ hội để nhìn kỹ lại mình. Tại sao tất cả những cái mình khổ: sầu bi, thương nhớ, sanh ly tử biệt, già bệnh chết tại sao mình khổ, là vì mình không có thời gian để mình nhìn lại mình. Cái câu này rất là quan trọng mình không có thời gian nhìn kỹ lại mình là ai? Hồi đầu mình nhìn mình là ai, cuối cùng mình học đạo 1 thời gian mình nhìn mình là cái gì, và những cái mà nó làm cho mình khổ là toàn là do mình ảo giác. Trên đời này có 2 cái chữ mà làm cho quý vị khổ, 2 chữ gọn lăm, các vị không có nghe đạo các vị không có để ý, đó là: chữ Có và chữ Cửa. Nghĩ kỹ coi tui nói có đúng không, nghĩ kỹ lại coi?

Tui có cái nhà, tui có cái xe, tui có người chồng, tui có người vợ. Thật ra hỏi thiệt quý vị cái có đó là do mình nghĩ đúng không? Khi mà mình không thương người vợ đó nữa không thương người chồng đó nữa thì cái chữ có lúc bấy giờ nó là gánh nặng hoặc nó là vô nghĩa đúng không ta? Giờ cái chiếc xe đó mình đã chán nó rồi thì thấy cái có đó hình như nó khác cái có trước đây ha? Có của vợ khác, có cái mình yêu thích khác, xong chưa.

Rồi bây giờ qua tới chữ CỬA. Mình nói đó là mẹ tôi, là cha tôi, chồng của tôi, con của tôi. Nhưng thật ra cái chữ Có và chữ Cửa đó, bản thân cái chữ Cửa đó nó cũng phải xét lại, là chỉ cần người mẹ đó tắt thở thì cái chữ của đó lúc bấy giờ nó là sự mĩa mai phải không. Nói như vậy đừng có hiểu lầm là tui nói các vị bất hiếu không phải nha. Phải thương mẹ phải thương mẹ.

Và các vị có nhớ tui giải thích về chữ Hiếu không? chữ Hiếu trong đạo Phật đó là Lòng Tri Ân, chữ Hiếu quan trọng lắm à nha, quan trọng lắm. Có bao nhiêu cách trả hiếu nhớ không? Phụng dưỡng vật chất, phụng dưỡng tinh thần và sống như thế nào để con đau bụng của mẹ ngày xưa là xứng đáng, sống như thế nào để những giọt mồ hôi của bố là xứng đáng, hiểu không ta. Cho nên chữ hiếu là quan trọng lắm nha!

Nhưng mà phải nhớ, thiêng liêng như Phụ Mẫu, xuống một chút là Vợ chồng con cái, xuống một chút nữa là tài sản sở hữu, danh tiếng, quyền lực và chức vụ, tất cả những cái mà mình gọi là Có và Cửa đó nó rất là mong manh. Mà chỉ vì muốn có, muốn có cái này có cái kia mình trả giá rất là nhiều.

Cuối cùng thì cái chữ Có là một chữ rất là hư ảo. Thí dụ nha, hồi xưa giờ mình độc thân và không có quen ai hết, cái tự nhiên sáng nay mình đi chùa mình thấy 1 cô bé ngồi ở góc tường và hai người cho nhau số phone, email, Facebook. Cái buổi chiều mình nghĩ rằng mình Có người thương. Cái chữ Có nó nó tự nhiên, tự nhiên, đi chùa xong cái tự nhiên nó lòi ra chữ Có. Rồi ngày mai mình thấy cô đi bên cạnh thằng khác ngon hơn mình cái mình ...cái chữ Có đó nó mất, phải không ta. Mà hể Có có nghĩa là nó đi liền với chữ Cửa, mà chỉ có chừng 2 tiếng đồng hồ thôi mình vừa Có vừa Cửa, với ngày mai mình phát hiện ra là cô có người khác rồi cái chữ có chữ của đó mình không còn nữa.

Cho nên bữa sáng hôm nay tui muốn nhắc bà con một chuyện là hãy hỏi kỹ lại lòng mình, coi mình đang có cái gì, cái gì là của mình và mình đang có cái gì.

Và cái chuyện này mới quan trọng nè, tại sao mình phải giữ bát quan, tại sao mình phải thu thúc lục căn là bởi vì chỉ có thu thúc lục căn mình mới thấy cái gì mà mình, những cái gì hoạt động trong đời sống mình toàn là hoạt động của 6 căn đúng không. Mình đi săn bắn, câu cá, nhảy đầm, đánh bài .. có phải là hoạt động của 6 căn không, của mắt, tại... hoạt động của 6 căn, chỉ là hoạt động của 6 căn thôi. Và do không có kiểm soát được 6 căn cho nên mình mới làm toàn là những cái chuyện phạm luật, phạm pháp, khổ đời này khổ đời sau.

Cho nên cái bát quan trai nó không chỉ đơn giản là 8 giới mà nó chính là sự thu thúc lục căn. Và cái lý tưởng, cái lý do, cái nội dung của Bát quan trai nó gồm có 3 nhớ không ta:

Một là sợ khổ

Hai là giữ bát quan là ham sướng

Ba là cầu giải thoát

thì khi mà chia ra thì mình coi mình nên giữ giới bằng cái lý tưởng nào, bằng cái lý do nào.

Sáng nay tôi giảng về Tứ đế, về Tam quy, về Quy, Giới, về Tứ đế về cả thiên quán nữa, kể cả thiên quán nữa, giảng cho bà con nghe. Đi chùa thì cứ nghe mấy cái đó hoài vậy đó thì mưa lâu thấm đất, nghe hoài nó thấm, thời gian gặp bà con sắp hết rồi, cái quỹ thời gian 5 tháng của trăm bây giờ chỉ còn có đúng 1 month.

HẾT!

Sadhu sadhu sadhu!

Kalama tri ân bạn thuanphap27 gửi bản ghi chép.

[12/06/2026 - 01:59 - thuanphap27]

28. Ngũ và Bát Giới

Có 1 Gia Đình ở quận 6, một người con là bác sĩ đưa bà mẹ tới xin thọ Bát Quan Trai. Tôi có nói chuyện với họ một chút về Bát Quan Trai.

Là phật tử, đã nói phật tử mà đúng nghĩa đó, ai cũng phải biết Tam Quy, Ngũ Giới, Bát Quan Trai bắt buộc là bởi vì chúng ta biết là:

- Ngũ Giới đó là 5 điều răn căn bản cho một cái người sống ở đời thế tục có thể có vợ, có chồng, có con cái.
- Bát Quan nó lên một cái tầm nữa. Đầu là Cư Sĩ nhưng mà nguyện Bát Quan là sống cuộc đời của một người Xuất Gia trong thời gian có hạn.

Thí dụ như là tối thiểu là 1 ngày đêm hay là 1 tuần, 1 tháng, có người 1 năm như vậy họ phát nguyện 3 tháng An Cư của Chư Tăng họ cũng nguyện Bát Quan Trai.

Tam Quy, hễ nói đến Bát Quan phải nói đến Tam Quy.

Trước khi Đức Phật ra đời đó, cái người Ấn Độ họ đã biết đến Ngũ Giới và Bát Quan Trai rồi.

Ngũ Giới và Bát Quan Trai Giới là người Ấn Độ họ biết.

Còn riêng cái Ngũ Giới đó người Trung Quốc họ biết được một phần thôi.

Nói nó hơi lạc đề một tí, lịch sử văn minh của thế giới đó mình thấy là người Tàu họ là Văn Minh Xã Hội nhiều trong khi đó người Ấn là Văn Minh Tâm Linh.

Chính vì cái Văn Minh Tâm Linh trong kinh nói người Ấn Độ, họ thỉnh thoảng ở trong nhân gian cũng có những vị Đạo Sĩ Ly Dục, rời xa đời sống vật chất và tu tập Thiên Định và dưới cái tầng đó một chút có rất là nhiều người, họ cũng nhờ cái sự hướng dẫn của những vị Đắc Thiên họ cũng phát nguyện Bát Quan Trai.

Bát Quan Trai như này tôi nói đó, dành cho Cư Sĩ nhưng mà nó cao cấp hơn một chút, cao hơn Ngũ Giới.

Bên Trung Quốc Tam Tông Tứ Đức của người nữ, hoặc là Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín của cái giới nho sĩ nó chỉ góp phần cho họ có được 1 phần của 5 Giới.

Nhưng mà riêng Ấn Độ có cả Ngũ Giới lẫn Bát Quan Trai.

Tại sao có Tam Quy? Là kể từ khi có Đức Phật ra đời mới có Tam Quy.

Tam Quy mấy lần mà lễ Quy Y tôi có giải thích.

Quy Y Phật là nguyện trọn đời đó không có theo Tà Sư. Bởi vì Đức Phật là cái vị mà tự mình Giác Ngộ đem dạy cái Đạo Giác Ngộ cho chúng sinh.

Mình Quy Y Phật là Quy Y cái vị thầy đó đó, cái vị thầy mà Giác Ngộ đem ra dạy cho chúng sinh cái sự Giác Ngộ của mình, cho chúng sinh cũng được Giác Ngộ như mình, gọi là Phật.

Ngài Giác Ngộ cái gì?

Mình có tới 1001 cách nói nhưng mà cách nói gọn nhất cho mấy cái người Sơ Cơ hiểu mọi người muốn thành Phật là phải hiểu rõ ràng và triệt để cái Tứ Diệu Đế.

Có nhiều người hiểu lầm, cứ tưởng Tứ Diệu Đế là nó cạn, nó hẹp, vấn đề giáo lý nhỏ nhỏ dành cho cái người Hạ Căn, thiếu trí, không phải.

Tứ Diệu Đế là 4 Sự Thật mà bữa nay nhân cái bài giảng sáng nay của chúng tôi đó thì tôi muốn nói sơ về Tứ Diệu Đế một chút rồi mình mới nói vào cái chuyện khác.

Tứ Diệu Đế là 4 Sự Thật.

Ở đời nó có nhiều sự thật lắm nhưng mà thí dụ như khoa học hay là nghệ thuật, thậm chí gọi là võ thuật, bùa chú, phong thủy, tử vi, bói toán nó cũng là những sự thật đó chứ. Nhưng mà những sự thật đó nó không có phải là cái con đường mà dẫn tới cái sự Giác Ngộ Giải Thoát.

Mà có 4 Sự Thật mà mình biết được trước mắt mình được An Lạc, và nếu đủ duyên lành mình có thể Chứng Thánh và không còn Sinh Tử nữa, đó là 4 Sự Thật quan trọng nhất.

4 Sự Thật đó nó có cái nội dung là đề cập đến toàn bộ cái Dòng Sinh Tử của chúng ta và cái Lộ Trình Giải Thoát của chúng ta.

4 Sự Thật đó là gì?

Bắt buộc phải biết, ở đây tôi nói luôn cho mấy cái người mà đang sống đời Cư Sĩ có vợ chồng con cái nhà cửa tài sản vẫn nên nhớ 4 Sự Thật đó.

Sự Thật Đầu Tiên: Mọi thứ ở đời đều là Khổ, gián tiếp hay trực tiếp.

Khổ ở đây nó có 2: Khổ Cảm Giác và Khổ Bản Chất.

Khổ Cảm Giác có nghĩa là cái gì mà nó làm cho thân tâm mình khó chịu, ví dụ như là thân của mình đau nhức, tê mõi, ung thư, tiêu chảy, sô mũi, kiết lỵ, nhức đầu, chóng mặt, rối loạn tiền đình, thoát vị đĩa đệm,... tất cả những cái đó, ngay cả bệnh ngoài da tất cả những cái đó đều được gọi là Khổ Thân, một phần của Khổ Cảm Giác.

Khổ Cảm Giác mà thuộc về tâm là cái gì?

Ghen tuông, hờn giận, sợ hãi, tức tối, khó chịu, trầm cảm, mất ngủ, căng thẳng, rầy rứt, dằn xé, giày vò ở trong tâm khảm, tất cả những cái đó gọi là Khổ Cảm Giác mà thuộc về tâm.

Như vậy Khổ có 2 là Khổ Cảm Giác và Khổ Bản Chất.

Khổ Cảm Giác đó nói chung, nó là sự khó chịu của thân và tâm, của hồn và xác.

Cái đó gọi là Khổ Cảm Giác.

Khổ Bản Chất là bản thân cái sự có mặt của mình nó là Khổ.

Khổ Cảm Giác nó chỉ gói gọn trong những gì làm cho mình khó chịu thôi.

Khổ Bản Chất là nó gồm luôn cả cái sự dễ chịu.

Tại sao vậy? Tại sao cái sự dễ chịu cũng là Khổ?

Là bởi vì muốn có sự dễ chịu chúng ta phải làm đủ cách hết.

Tại sao mà mình đi xe hơi mà mình không đi chiếc Honda, không đi xe 2 bánh?

Ngay cả muốn có được cái thoải mái của chiếc xe hơi là mình phải trả một cái giá rất là đắt.

Cái ngọt ngào trong tình cảm nam nữ, cái ngọt ngào trong hạnh phúc gia đình.

Cái cảm giác của một người le lưỡi đêm tiên, cảm giác đêm đêm chờ mọi người ngủ hết đổ cái hộp hột xoàn ra đếm, cảm giác nó đã lắm.

Cảm giác mà ngồi dò lại mấy cái tài khoản trong 8 cái nhà băng, 8 cái ngân hàng, dò coi mỗi cái tài khoản có được bao nhiêu tỷ cảm giác nó sướng lắm, sướng lắm.

Đếm hột xoàn, đếm tiền mặt, theo dõi mấy cái tài khoản trong nhà băng, sướng lắm, tình cảm nam nữ, hạnh phúc gia đình sướng lắm.

Tại sao nó được gọi là Khổ? Khổ Gián Tiếp là vì sao?

Là vì muốn có nó đó mình phải máu và lệ. Máu và lệ nó mới có được mấy cái sướng đó mà nó rồi có mình giữ không được bao lâu hết.

Tôi nói ra rất là ác.

Cái hạnh phúc gia đình, cha mẹ, con cái, ông bà, cô chú, thím mợ, cậu dượng của mình, mình ở gần họ được bao lâu?

Mình không đi họ cũng phải đi họ bỏ mình lại.

Tài sản cũng vậy, tình cảm nam nữ cũng vậy.

Tôi nói ra nó đau lòng lắm.

Thủy chung không có vui, thủy chung chỉ có cái lạnh thôi.

Đời có biết bao nhiêu người để mình thương mà mình cứ cầm đầu vô một người, quý vị nghĩ cái đó có thiệt không?

Thủy chung với một căn nhà, ở hoài không đi đâu hết tối ngày cứ ở quận 8 không, phải biết quận 7 nó mới đã, phải biết Thảo Điền, An Khánh, phải biết Nha Trang, phải biết Đà Lạt, Di Linh, Bảo Lộc nó mới đã.

Chứ còn chỉ biết quận 8 không, phải qua tới quận 7, phải qua tới quận 2, Thảo Điền nó mới đã.

Người cũng vậy, nếu mà nói rớt ráo mọi thứ đó mình không bỏ nó nó cũng bỏ mình mà mình không bỏ nó là sao?

- Một là mình chết.
- Hai là mình chán.

Chuyện đầu tiên tìm được cái vị ngọt đã là khó, có được nó rồi mà vẫn vui được với nó cũng khó, mà tìm cách giữ được nó không để nó mất rất khó và khi mà nó mất đi rồi đó càng Khổ.

Kinh nói chứ không phải tôi nói.

Kinh nói: Mọi Hiện Hữu là Khổ, kể cả vị ngọt là chỗ đó.

Minh giữ nó không có được.

Tại sao mình sợ chết, tại sao vậy, tại sao mình sợ tai nạn, tại sao mình sợ rớt máy bay, tại sao mình sợ đụng xe?

Nó đi ra từ cái chỗ là mình sợ chết. Mà tại sao mình sợ chết? Là vì 2 lý do:

Một là mình không có đành lòng, không có cam tâm bỏ lại những thứ mình đang có đầu nó không ra gì.

Chứ còn mà bây giờ mình ở nhà cấp 4 lụp xụp, mưa dột, nước ngập, thằng chồng không ra gì, con vợ không ra gì, bây con không ra gì, tài sản không có gì vậy đó chứ đũa nào cũng sợ chết hết. Nói gì là chết bỏ lại bạc tỷ.

- Thứ nhất là sợ bỏ lại những cái mình đang có.
- Thứ hai là mình mù mịt về cái đoạn đường trước mặt không biết chết đi về đâu.

Sợ chết là sợ 2 cái đó: Sợ mất cái đang có và e sợ cái dặm đường phía trước không biết nó dẫn về đâu.

Do 2 cái này nó làm cho mình thấy không muốn mất cái sự hiện hữu hiện tại, cái sự hiện hữu trước mắt mình sợ lắm.

Sự Thật Đầu Tiên: Mọi thứ là Khổ.

Cái đáng nó là Khổ, nhưng mà cái ngọt nó cũng là Khổ luôn là vì kiếm nó được là Khổ, giữ được nó là Khổ, giữ không được càng Khổ.

Tất cả những cái gì làm cho mình thấy hạnh phúc, nó đi ra từ cái chuyện là nó đáp ứng được cái mình Thích.

Mà hễ mà mình Thích cái gì là mình luôn luôn mình Ghét cái ngược lại.

Mình Thích cái gì mình sẽ Ghét cái ngược lại.

Mà có mấy ai trên đời này có được cái mình Thích và né được cái mình Ghét.

Thích cái gì mình sẽ Ghét cái ngược lại.

Ghét cái gì thì sẽ Thích cái ngược lại.

Mà có mấy ai trên đời này có được cái mình Thích và tránh được cái mình Ghét.

Thế là hễ còn Thích còn Ghét dứt khoát còn Khổ.

Kể cả một người tự cho mình toại nguyện, tự cho mình đã thỏa mãn, cái toại nguyện cái thỏa mãn đó nó kéo dài được bao lâu?

Và mình phải trả bao nhiêu máu và lệ để có nó.

Thứ nhất là trả bao nhiêu máu lệ

Thứ hai là có giữ được bao lâu.

Thứ ba mới ghê, cái cảm giác mà thích đó hoàn toàn là do ảo giác, do giới tính, trình độ học thức, bối cảnh xã hội, hoàn cảnh tài chánh, tình trạng sức khỏe.

Thứ nhất là giới tính, giới tính nó có ảnh hưởng đến cái chuyện thích ghét của mình?

Thí dụ như tôi thấy màu tím là thấy bên đám đàn ông là không có mặc rồi đó.

Mấy cái đôi guốc cao gót là đàn ông là không có mang rồi đó, mấy cái túi xách mấy cái bóp đầm là cho đàn ông không có mê rồi đó.

Như vậy mình thấy cái Thích của mình là nó do giới tính, do điều kiện tài chánh, tình trạng sức khỏe.

Bệnh quá tự nhiên nó cũng không có thích ăn diện nữa.

Bệnh quá đó tới ngày cứ ôm vậy nè, bây giờ nó cho một rô đồ hiệu tôi cũng không màng nữa. Nó cứ lói lói, lói lói, nó cứ rung rứt rung rứt vậy, bệnh trĩ, bệnh ngoài da, bệnh tiểu đường, bệnh sỏi thận, bệnh sạn mật...

Mà tới ngày cái mặt giống như mặt sỏ gạo, cái mặt như mặt táo bón vậy đó làm sao mà nó thường thức đồ hiệu. Cái thứ đó đứt nó vô trong cái nhà quận 7 nó ở cũng không nổi nữa.

Như vậy tình trạng sức khỏe, tình trạng tài chánh, bối cảnh gia đình, trình độ học thức.

Cái đũa dốt nó thích khác mà cái đũa giỏi nó thích khác.

Cái đũa đi nước ngoài nhiều nó thích khác mà đũa không rời Việt Nam nó thích khác, cái gu nó khác, tin tôi đi.

Cái Thích Ghét là Áo, áo có nghĩa là nó rất là mặc định, nó chỉ là cái đó rất là tương đối và chưa kể mình, năm nay mình thích cái màu đó nhưng mà năm sau mình không thích cái gam màu đó nữa, mình thích màu khác.

Năm nay mình thích chẳng hạn như mình thấy mấy cái hãng thời trang quốc tế đó, như cái mode thời trang thu đông của Chanel 26 nó khác cái 25.

Mà cái 26 của Chanel nó khác cái Gucci, mà Gucci nó khác cái Prada, Prada nó khác cái Bulgari, Bulgari nó khác cái Winston, nó khác, nó không giống.

Mỗi năm mỗi khác mà mình có tiền cứ chạy theo nó hoài. Từ cái tòng teng này cho tới cái trên ngực, tới cái nón, tới dây nịt, mắt kính, đồng hồ. đổi hoài.

Mình sống được một tý năm mình sẽ chạy đua một tý năm.

Điều đó cho thấy rằng tất cả là Khổ là vì nó là ảo, nó là giả và nó không bền.

Sự Thật Đầu Tiên là Khổ. Dầu anh có mặt trong cái thân phận, trong cái hình hài, môi trường, bối cảnh, hoàn cảnh nào mọi Hiện Hữu là Khổ.

Sự Thật Thứ Hai. Nói một cách logic nếu mọi thứ là Khổ mình Thích cái gì cũng là Thích trong Khổ. Thích có nghĩa là Đầu Tư.

Mình là mình thấy một cái người mà bắt đầu yêu đương hẹn hò là mình biết là nó đang đầu tư. Nó đang đầu tư cái gì? Nó đang đầu tư một cái cuộc hôn nhân không ra gì, một cái tình yêu đầy bất trắc và hoạn nạn.

Không biết quý vị ở đây có gia đình có tin vào tình yêu nam nữ không, chứ tôi là không. Cái nguy cơ mà mình phụ người ta hay người ta phụ mình là tôi thấy nguy cơ đó là cực lớn. Chẳng qua là không có điều kiện tạm thời thủy chung cho vui.

Quý vị có đi phi trường Dubai chưa?

Tôi là ông sư tôi không dám nhìn theo đó mà tôi chỉ nhìn trước mặt tôi thôi là tôi thấy khả năng ngoại tình của chúng sanh rất lớn.

Ở Dubai trời ơi ta nói nam thanh nữ tú, tài tử giai nhân nó như quân Nguyên.

Dân Dubai trừ ra dân làm công của nhập cư của nước ngoài vào chứ còn dân bản xứ nó giàu, nó đẹp, nó sang, nó cao, to... nam nữ đều dễ sợ lắm.

Dubai nó như cõi trời vậy đó. Mình nhìn vô đó mình thấy khiếp lắm, cái khả năng mà mình phản trắc phụ bạc nhau rất lớn.

Khi mình Thích cái gì có nghĩa là mình đang Đầu Tư cái Khổ.

Mọi thứ là Khổ.

Khổ có Khổ Bản Chất và Khổ Cảm Giác.

Thích cái gì cũng là Thích trong Khổ.

Thích có nghĩa là Đầu Tư.

Đó là Sự Thật Thứ Hai.

Sự Thật Thứ Ba là muốn hết Khổ đừng có Thích trong Khổ nữa.

Tôi vừa nói mà tôi vừa ngao ngán có nghĩa là đi chùa mà nghe mấy cái đề tài này nó khô lắm. Đến lúc mà tụng chuyện mới nhớ man máng hình như có nghe ông sư ông nói đó một lần.

Thật ra nếu ngay bây giờ mà mình không có buông ra, mình không có để xuống thì sẽ có một ngày chạm mặt mình chịu không nổi.

Người Mỹ có một câu rất là hay: "Nên làm trước khi phải làm".

"Nên làm trước khi phải làm", có nghĩa là sao?

Nên Buông trước khi phải Buông.

Nên ăn kiêng trước khi bác sĩ bắt ăn kiêng.

Nên tập thể dục trước khi bác sĩ buộc phải tập thể dục.

Nên làm trước khi phải làm, cái câu của Mỹ nói mà tôi không ngờ cái câu đó lại là cái câu rất là Phật giáo.

Nếu ngay bây giờ mà mình không có khả năng Buông đó thì tụng chuyện là mình chỉ có chết.

Có một cái nguyên tắc thứ hai: Phải có biết Buông, dầu có cầm bao nhiêu, ôm bao nhiêu, khiêng bao nhiêu, vác bao nhiêu, đội bao nhiêu, cũng phải có khả năng đặt xuống mà muốn đặt nó xuống mình phải thấy nó là gánh nặng mình mới chịu đặt nó xuống.

Tại sao cái nón mình cứ để trên đầu hoài cả mấy tiếng đồng hồ được?

Vì mình không coi cái nón là gánh nặng.

Cái nón là cái vật duy nhất mà mình để trên đầu mấy tiếng đồng hồ mình không cần đem xuống là vì mình không xem cái nón là gánh nặng.

Nhưng nếu trên đầu mình là một cái thùng 18 kilo mình phải tìm cách mình để nó xuống.

Có một ông đại gia ông khổ quá ông vào gặp thiền sư, ông nói chuyện làm ăn và chuyện gia đình làm cho ông sắp điên.

Vị thiền sư nói: "Cầm chén trà lên, thầy rót trà cho con uống rồi thầy nói chuyện".

Ông mới cầm chén trà lên, vị thiền sư mới rót, mà ngài cố ý ngài rót cho nó tràn ra. Nó nóng quá ông thương gia phải buông cái chén xuống.

Thiền sư hỏi: "Tại sao con Buông?".

Ông nói: "Nóng quá thầy".

Thầy nói: "Khi nào con thấy rằng nó là Đau Khổ con mới Buông.

Còn con lén lén con thấy nó hay hay con không có Buông".

Chỉ có Buông cái Khổ con mới hết Khổ.

Những thứ mình có nó là cái mền để mình đắp cho ấm, chứ không phải là trùm cho ngộp. Những thứ tài sản, tình yêu, gia đình là những thứ đó đắp, nó là cái mền đắp cho mình ấm, chứ không phải là trùm cho mình ngộp.

Ngày nào mà mình thấy nó, mình bị ngộp, mình biết.

- Một là mình đã sử dụng sai cái mền, mình nhận thức sai cái mền.
- Hai, cái đó không còn là cái mền nữa mà nó là cái quan tài.

Có một cái kỹ thuật.

Một là tu Tứ Niệm Xứ, chỉ có sống Chánh Niệm mới thấy rằng:

- Mình luôn luôn sống trong Khổ.
- Thấy cái hình hài mấy chục kilo này, nó là Khổ, nó là không cần thiết.

Còn không sống Chánh Niệm mà chỉ lo học giáo lý, chỉ lo bôn ba kiếm tiền và đếm tiền thì tới chết cũng không bao giờ chịu thấy cái thân này nó là gánh nặng.

Mà thỉnh thoảng nên tu Tứ Niệm Xứ một ngày, hai ngày, một tuần, hai tuần.

Làm gì biết này.

Khi không có gì để làm ngồi yên hoặc nằm yên và theo dõi hơi thở.

Lúc đó mới thấy cái thân này nó là gánh nặng.

Thấy cái sự Dính Mắc ở trong đó là Khổ.

Thấy cái sự có mặt của nó là không cần thiết.

Thấy được rằng cái ý nghĩa lớn nhất của đời sống chính là thấy ra cái sự Vô Nghĩa của nó.

Ý nghĩa lớn nhất của Đời Sống là thấy được sự Vô Nghĩa của nó, chứ không phải là thấy được cái hay ho của nó.

Khi mình thấy nó là Gánh Nặng thì mình mới Buông Bỏ nó được.

Buông cái này nó có nhiều cách:

Buông về mặt Vật Chất hay là Buông về mặt Tinh Thần.

- Buông về mặt Vật Chất có nghĩa là không tiếp tục Dính Mắc với nó nữa, cho ra, lia bỏ nó, rời xa nó, lên rừng lên núi mà ở.
- Buông về Tinh Thần là tiếp tục sống với nó nhưng mình đã Ly Thân và Ly Dị nó về mặt Tâm Linh.

Một chuyện nữa, nếu tự xét thấy mình không có khả năng Buông Bỏ thì nên hạn chế Sở Hữu những thứ Khó Buông.

Sau 50 tuổi đừng sưu tập đồ cổ nữa.

Sau 60 không nên trồng cây ăn trái nữa.

Sau 70 đừng may áo nữa.

Cái đó Tàu nói. Tại sao vậy?

Sau 50 tuổi đừng chơi đồ cổ nữa là bởi vì chơi nó rất đắt tiền, mất rất nhiều thời gian mà coi chừng nguyên đồng sưu tập đó sẽ về tay một đứa khác, mà mình thì mình đầu tư quá nhiều.

Sau 60 không trồng cây có nghĩa là nếu trồng mà cho người khác ăn tốt, còn nếu trồng mà để mình ăn tôi e không đủ thời gian.

Sau 70 không may áo nghĩa là:

- Thứ nhất, đẹp với ai mà mặc?
- Thứ hai, liệu có đủ thời gian ra lấy áo về hay không?
- Thứ ba, mặc cái áo đó tự mình có thấy sướng với nó hay không?

Áo đẹp của một người 70 tuổi, 70 tuổi còn đẹp với ai nữa?

Người ta nhìn một bà cụ, một ông lão 70 mà mặc áo đẹp, người ta khen là khen lịch sự, khen xã giao thôi chứ còn ở 70 chỉ mặc cái áo thợ thôi chứ còn mặc áo gì đẹp.

Áo thợ là cái áo màu đỏ có chữ thợ to đùng cái ngày mà chúc thợ đó.

Sự Thật thứ nhất: Mọi thứ là Khổ.

Sự Thật thứ hai: thích cái gì cũng là thích trong Khổ và đầu tư Khổ.

Sự Thật thứ ba: Muốn hết Khổ đừng thích trong Khổ nữa.

Sự Thật thứ tư: Luôn sống trong 3 cái Nhận Thức đó chính là Con Đường Thoát Khổ.

Phật là gì?

Phật chính là cái người Giác Ngộ ra 4 Sự Thật đó và đem dạy cho người ta.

- Người Giác Ngộ 4 Sự Thật đó được gọi là Phật.
- Lời dạy liên quan đến 4 Sự Thật đó được gọi là Pháp.
- Người nghe lời Phật mà Tu Tập theo lộ trình đó được gọi là Tăng.

Kể cả người không tóc khi Chứng Đạo vẫn được gọi là Tăng.

Nhưng có điều Tăng có 2 trường hợp:

- Tăng mặc định gọi là Tăng Hành Chánh
- Tăng Bản Thể.

Tăng Hành Chánh nghĩa là Tăng không có tóc, đắp y, mang bát, ngồi tụng kinh tiếng Pali, người ta cúng bao thơ, cái đó gọi là Tăng Hành Chánh.

Tăng Bản Thể là người Thực Hành theo lời Phật dẫu tóc dài tới gót, búi lên thành một cái núi như gò mồi vẫn gọi là Tăng nếu làm đúng lời Phật.

Thế giới này, thế giới mà mình thấy, đi máy bay nhìn xuống, ở ngoài biển nhìn vào, trong hang nhìn ra, thế giới này từ nhật nguyệt, tinh tú, đại dương, con người, phố xá, rừng rậm gom chung lại nó có gồm 2 góc nhìn:

- Góc Nhìn Bản Thể
- Góc Nhìn Hiện Tượng.

Góc Nhìn Hiện Tượng là mình thấy có cao, có thấp, trắng đen, mập ốm, gần xa, cao thấp, đẹp xấu. Cái đó gọi là Thế Giới Hiện Tượng.

Thế Giới Bản Thể là gì?

Về Vật Chất nó chỉ gồm có đất, nước, lửa, gió.

Về Tâm Linh hay Tinh Thần nó chỉ gồm có Thiện Ác, Sướng Khổ, Buồn Vui, Nhân Quả.

Đó gọi là Thế Giới Bản Thể.

Nước hiện tượng là nước chanh, nước cam, nước canh, nước súp.

Nước Bản Thể là những thành phần hóa chất của nó gọi là Bản Thể.

Tại sao mình phải Quy Y và phải có Tam Quy?

- Bởi vì mình phải hiểu rõ Tam Quy là quay về nương nơi Phật.

Tại sao phải nương nơi Phật?

- Phật là người hiểu được 4 Sự Thật quan trọng.
- Pháp những lời dạy của Phật về 4 Sự Thật đó.
- Tăng là những người nương theo 4 Sự Thật đó mà sống và Hành Trì.

Tại sao mình phải Quy Y 3 cái này?

- Bởi vì không có 3 cái này mình không có gốc.
- Phải dựa vào 3 cái này mình mới giữ Ngũ Giới 1 cách hiệu quả, phải nương 3 cái này mình mới giữ Bát Giới một cách hiệu quả.

Lý do tại sao phải có Tam Quy. Tam Quy là gì?

Bây giờ qua tới Năm Giới.

Tại sao có 5 Giới và tại sao có Bát Giới?

Bởi vì 5 Giới là 5 điều răn căn bản để mình rời xa Cảnh Giới Đọa Lạc:

- Súc Sanh
- Ngạ Quỷ
- Atula
- Địa Ngục

5 Giới là giúp cho mình rời xa 4 Cảnh Đọa nhưng vẫn còn quần quanh trong Thế Giới Hưởng Thọ Vật Chất.

Bởi vì mình rõ ràng mình còn có vợ chồng, mình còn có quyền ăn ngon mặc đẹp, sở hữu tài sản, được quyền ngắm cái này, nghe cái kia, ngủ cái nọ.

5 Giới nó chỉ là 5 điều răn căn bản để cho mình Gieo Duyên đi về các Cõi Nhân, Cõi Thiên, rời xa 4 Cõi Đọa. Vậy thôi.

Nhưng mà Bát Giới nó ghê hơn.

Bát Giới nó giúp cho mình lìa xa Thế Giới Hưởng Thọ.

Cái kia là Thế Giới Sa Đọa. 5 Giới giúp mình rời xa Thế Giới Sa Đọa.

Bát Giới giúp mình rời xa Thế Giới Hưởng Thọ để làm nền móng cho Định và Tuệ.

Nhưng mà có một điều, Bát Giới phải giữ sao nó mới được xem là giúp mình rời xa Thế Giới Hưởng Thọ, giúp mình có nền tảng để Tu Tập Định và Tuệ.

Bát Giới đó phải là nội dung Thu Thúc Lục Căn.

Bát Giới đó mới kể là Bát Giới nền tảng cho Định và Tuệ.

Chứ còn Bát Giới chỉ đơn giản, hồi sáng tôi mới giảng cho gia đình đó, Bát Giới không đơn giản là không có phạm gọi là Giữ Giới là không có được.

Ví dụ như bây giờ sáng ngày mùng 8 mình phát nguyện thọ Bát Quan xong cái mình chui vô phòng mình móc phone ra mình quẹt quẹt mình chat tùm lum hết.

Như vậy mình có phạm Giới:

- Sát Sinh?
- Trộm Cắp?
- Dâm Dục?
- Nói Dối?
- Uống Rượu?
- Ăn sái giờ?

Tất cả đều không. Như vậy là đúng 24 giờ sau cái mình ngon lành?

Không có phạm. Đâu có phạm đâu.

Giữ Giới không có nghĩa là không phạm mà là anh hiểu rõ tại sao anh không phạm?

Giữ Giới nó không giống như ăn kiêng.

Ăn kiêng là mình dốt đặc mình không biết chữ nhưng miễn mình đừng ăn bậy bạ cũng được kể là ăn kiêng.

Mình không hiểu biết gì hết, tự nhiên có người nhắc chừng mình, họ thấy mình vừa cầm món này lên: để xuống.

Họ thấy mình cầm cái kia lên: để xuống.

Coi như suốt ngày mình chỉ ăn rau trái củ quả, uống nước lọc.

Cái đầu mình dốt đặc không biết gì hết, mình cứ làm theo lời người ta vẫn được gọi là ăn kiêng.

Nhưng Giới thì không. Giới mình phải hiểu rõ tại sao mình không Sát Sinh?

Có 3 lý do mà mình Giữ Giới:

Một. Giữ Giới vì sợ tội, sợ khổ.

Mình biết rằng không giữ Giới Sát, mình cứ thích Sát Sanh, thích giết ruồi, muỗi, cá, tôm, thú vật đời sau sanh ra:

- Một là yếu thọ.
- Hai là bệnh tật.

Mình sợ cái đó lắm cho nên là mình mới Giữ Giới.

Giữ Giới đầu tiên là Giữ Giới vì sợ khổ, sợ bị Quả Báo Đau Khổ.

Thứ hai là Giữ Giới vì ham sướng.

Có nghe đồn Giữ Giới được về trời, kiếp sau sinh ra đẹp, giàu, được may mắn về tình duyên gia đạo tùm lum hết. Cái đó đúng.

Người giữ Bát Giới đời sau sinh ra nhan sắc, tài sản, tình cảm, uy tín xã hội là số một. Phải tin cái chuyện đó.

Hạng thứ nhất Giữ Giới là vì sợ khổ.

Hạng thứ hai Giữ Giới là vì ham sướng.

Hạng thứ ba là Giữ Giới vì muốn mượn Giới làm điều kiện để Thu Thúc Lục Căn, phát triển Lý Tướng Giải Thoát.

Mình mượn cái ngày Bát Quan Trai để làm chi?

Không sử dụng những thứ phần son thời nữ trang, không sử dụng giường cao chiều rộng, mỹ phẩm, hương liệu và đặc biệt là mình không có ăn quá ngọt để mình có nhiều thời gian mình sống Chánh Niệm, nghe Pháp, xem Kinh.

Giữ Giới phải hiểu như vậy đó, chứ không phải Giữ Giới là viết 8 giới ra, thấy không phạm là ok.

Hồi này tôi nói ăn kiêng thì được nhưng Giữ Giới không.

Ăn kiêng mình dứt đặc mình vẫn ăn kiêng được, nhưng Giữ Giới thì không.

Mình phải biết tại sao mình giữ có 3 lý do đó.

- Một là sợ khổ, sợ tội.
- Hai là muốn được phước.
- Ba là Cầu Quả Giải Thoát.

Mình tự mình xét kể từ hôm nay, sau bài giảng này, mình xem mình thuộc về trường hợp nào?

- Giữ Giới vì sợ tội?
- Giữ Giới vì Cầu Phước?
- Giữ Giới để Cầu Giải Thoát?

Khi tôi phân tích ra bà con thấy nó khác nhau?

Về lý tưởng, về mục đích, về ý nghĩa của giữ Bát Quan Trai là nó khác nhau.

Một cái nữa, để phân biệt được 3 cái này trước hết mình phải hiểu biết ý nghĩa của từng Giới.

Mình không Sát Sinh không chỉ đơn giản là mình sợ tội mà còn vì Thương Chúng Sinh.

Không Sát Sanh vì Thương Chúng Sanh nó tốt hơn là không Sát Sanh chỉ đơn giản là sợ tội. Khác chứ.

Ví dụ như mấy đứa bé, mấy đứa trẻ ở Việt Nam, nước ngoài tôi không thấy nhưng ở trong nước tôi thấy có những trường hợp lén lén lấy đá liềm nhà người ta.

Khi ba má la thì nó không làm như vậy nữa.

Cái chuyện mà nó không phá rồi hàng xóm vì sợ la nó không giống với cái chuyện nó không phá vì nó tội nghiệp.

Con nít mình hay có cái tật đi chọc mấy người khùng.

Trong xóm có bà tám khùng, bà bảy điên, con nít nó đi theo chọc.

Hồi đó mình chọc sau đó mình bị người lớn la mình không chọc nữa.

Không chọc là vì mình tội nghiệp bà hay không chọc là vì mình sợ bị la, hai cái khác hay giống?

Hình như khác.

Mình không chọc là vì mình thấy tội bà đó nó hay hơn là bởi vì nay mai mình gặp bà bị cái gì mình giúp, mình thấy bà đói mình cho bà ăn, thấy bà té mình đỡ bà lên.

Còn chuyện mình không chọc vì mình sợ ba má la mình có thể đứng nhìn bà chết mà mình tỉnh bơ.

Giới Sát nó độc, nó sâu ở chỗ này.

Mình không ra tay giết nhưng mình cũng không Gợi Ý người khác, và mình cũng không có Hoan Hỷ, không có vui khi thấy người khác giết.

Thí dụ như người Phật Tử thứ thiệt không có sát sinh là đúng rồi nhưng đi ngang mấy chỗ cửa hàng hải sản để tươi ngon là mình không muốn ghé vô.

Vì tươi có nghĩa là hình như có những nhà hàng người ta nuôi bơi trong đó, mình vô người ta mới vớt ra. Phật Tử là mình thấy rồi.

Hoặc nhiều khi mình không có giết, mình không có ăn nhưng mình có nói sai gần gần thí dụ như ăn lên cứ nói: con này tươi ăn mới ngon.

Mình gợi ý cho người đầu bếp, bữa sau nó kiếm cái tươi nó ăn.

Giống như hồi xưa tôi ở ngoài Long Thành có bà nấu com.

Bà mới vô nấu cơm cho chùa, bà nấu cho mấy sư, bà đi ra chợ ngang chỗ cá, bà dặn: Cô, cô tu cô không có giết, cô làm sẵn đi cô đi một vòng cô lại lấy. Cô không có giết.

Hoặc là mây lịch sử chính trị, ví dụ như ông Stalin của Nga, ông là lãnh tụ lớn của Nga.

Lâu lâu bọn KGB, tình báo của Liên bang Xô Viết vô trình cho ông nguyên một danh sách của những nhân vật khả nghi, ông không kêu giết mà biết ông nói sao: "Người chết hết chuyện."

Ông vừa phán cái câu đó ra xong là mấy thằng kia Văn Sanh hết.

Tại vì thay vì đi điều tra mệt lăm, không biết có oan ức không?

Thứ nhất điều tra vậy nó mất thời gian.

Cuối cùng thí dụ điều tra ra kết quả bà này là người ngon lành, không có gì hết, nhưng mà thứ nhất có chắc không? Có chắc là bà không có gì hết không?

Hôm nay thấy không có gì mà ngày mai điều tra ra nó lại lòi ra.

Thứ hai, hôm nay bà không nhưng ngày mai bà có, điều tra mất công lăm.

Ông chỉ nói một câu ngập ngập: "Người chết hết chuyện."

Một câu 1 thôi là một đám mây chục tên đi mò tìm hết hoặc là "cái này ăn tươi mới ngon."

Trong Kinh nói

Một là Sahatthā - tự mình làm,

Hai là Ānattika - ra lệnh hay gợi ý,

Ba là Anumodanā - vui theo, Pabhavati nghĩa là vui theo.

Có nghĩa là mình không có làm, không xúi giục.

Một là mình không làm nhưng mà mình gợi ý hay xúi giục, khuyến khích, Khích Lệ là không được.

Thứ ba, không làm, không xúi, không Khích Lệ nhưng vui.

Tôi không thích cô Trần này, tôi không hại, không giết, không xúi ai giết nhưng nghe nói cô bị tai nạn, tôi vui.

Hoặc thỉnh thoảng tôi gặp cổ đi vô chùa tôi cứ nghĩ có 1 câu: "Sao nhiều người chết sao cô chưa chết đi?"

Tôi chưa có giết, tôi chưa nhúc nhích ngón tay để mà hại, tôi chưa hề mà nói hay làm động thái gì để giết. Không có!

Nhưng tôi nghe nhiều người ở tuổi cô bị ung thư, sao thấy cô nay cũng còn lâu quá vậy ta? Cái sát nó ác ở chỗ đó.

Giới Sát không phải là mình làm, xúi người khác làm, Khích Lệ, gợi ý, cũng kể là một phần của sát và đặc biệt là vui theo.

Tám Giới còn lại cũng cứ vậy mà hiểu.

Một là mình tự làm, hai là mình xúi dại, còn ba là mình... ví dụ như giới ăn chiều, mình không ăn nhưng mình chuẩn bị để mai ăn, mấy cái gân mình hầm trước cho nó mềm, mai nấu ragout.

Trên nguyên tắc, người giữ Bát Quan trong sạch không làm chuyện đó.

Hoặc là không ăn nhưng chuẩn bị chè hột me, lột sẵn mai quất là không được.

Giới Bát Quan dĩ nhiên tôi biết tôi nói thế này nhiều vị sẽ chống, nói rằng quá cực đoan nhưng mà nói phải nói cho rõ ràng.

Đúng là giới Bát Quan thứ thiệt là sau 12 giờ là cái đầu không có thực phẩm.

Cái đầu chứ không phải cái miệng, cái miệng là không kể, cái đầu không có thực phẩm, cái đó mới là Bát Quan thứ thiệt.

Ca vũ nhạc kịch cũng vậy. Bữa nay mình không có nghe nhưng để mình để ý mình thấy nó giới thiệu clip hay quá mình lưu lại để mai coi.

Tất cả các Giới khác cũng vậy.

Có những Giới tự mình làm, có những Giới mình không làm nhưng mình xúi, có những Giới không làm, không xúi nhưng mình vui theo.

Nội dung của Bát Quan Trai là Làm Chủ 6 Căn.

Tại sao Làm Chủ 6 Căn nó quan trọng?

Bởi vì Kinh nói:

Tất cả những Súc Sanh, Ngạ Quỷ, Atula, Địa Ngục, có những chúng sang lọt trong 4 Cảnh Giới đó là do họ không có Kiểm Soát 6 Căn ở mức độ nghiêm trọng cho nên họ mới Sát Sinh, lừa đảo, trộm cướp, vi phạm tội này lỗi nọ.

Tất cả những loại lầm lỗi trên đời này từ một cái Lời Ác, Ý Ác, Hành Động Ác đều nằm gọn ở trong cái chuyện là mình không có kiểm soát 6 Căn.

Một người có kiểm soát 6 Căn, làm gì biết cái đó người đó không có khả năng làm Chuyện Bậy, Nói Bậy và Nghĩ Bậy.

Nhưng mà khi mình không có khả năng kiểm soát 6 Căn mình mới có Tam Nghiệp Bất Thiện. Đó là Chuyện thứ nhất.

Chuyện thứ hai, từ cái chỗ mà không kiểm soát nó mới có Tam Nghiệp Bất Thiện, mà từ cái Tam Nghiệp Bất Thiện nó mới dẫn đến chuyện Đều Thai vào các Cõi Khổ và đã Đều Thai vào các Cõi Khổ cơ hội mà quay lại Thân Người nó là 1 phần tỷ.

Nó khó cũng giống như là mình đánh dấu 1 Hạt Gạo bỏ vô trong nồi cơm 5 lít, xóc xóc xóc, tìm đúng Hạt Gạo đã làm dấu.

Hoặc giống như con Rùa Mù mà trăm năm mà nó trôi đầu lên một lần mà nó ngẫu nhiên mà nó trôi đúng cái lỗ Ván Trôi trên biển.

Hoặc nó giống như là bây giờ mình đem mấy triệu tấn chanh mình rải trên Biển Đêm, trong đó có 1 cái trái chanh mình khắc chữ Phật, và trong Biển Đêm mình tìm đúng cái trái chanh đó nó khó cỡ nào.

Nếu một người không có Tu, cái Cơ Hội mà xuống rồi lên không có được là chỗ đó, rất là khó.

Hàng triệu tấn chanh mà mình chỉ đánh dấu đúng 1 trái có chữ Phật thôi, mình đổ ngoài Biển Đêm mình đi mò ra mấy chục triệu tấn chanh để mò đúng cái trái đó, khó lắm, khó.

Mình tìm một cái người nào đó giữa 1 Biển Người 5 3 triệu người là mình đã thấy khó.

Tôi thử tôi thả 1 người vô trong Quận 1 mà ngày 30 tháng 4, quý vị tìm ra không?

Tìm đâu có ra.

Tôi nhớ buổi trưa hè có một cú phone gọi vô, ông đó ông đang ngủ trưa có cú phone gọi vô, ông nói: "Alo".

Thằng kia nó nói là: "Hoàng Tử Thông Minh của em đây".

Ông nghe hỏi hoàng tử nào?

Nói: "Anh kiếm Công Chúa của anh?".

Nói: "Dạ phải, bác bác bác cho con xin cái số phone của con Lan".

Ông nói: "Nè, ghi nè: 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 0".

Hỏi: "Bác, làm sao mà con biết con kêu?".

"Đã Hoàng Tử Thông Minh phải biết tự xếp mấy con số đó lại mà kêu".

Tôi thấy xếp một dãy số đó tìm ra được con số phone của con nhỏ đó không phải là chuyện dễ.

Mà cái người mà không có Tu mà đã Đọa rồi mà lên được nó cũng khó cỡ thằng đó, cỡ Hoàng Tử Thông Minh như vậy.

Và có một chuyện nữa, tôi biết tôi nói bà con không có tin nhưng đó là Sự Thật.

Mình muốn đột nhập vô cái phone hay là cái iPad của người nào đó mình phải có cái Password, Passcode của người đó.

Muốn hiểu được Lời Phật, Lời Dạy Của Thánh Hiền mình cũng phải có cái Passcode.

Mình không có Tu Tập thì mình nghe Kinh mình không có Hiểu.

Chúng ta có rất nhiều cách hiểu 1 câu Kinh.

Vì sao vậy?

Vì tất cả chúng ta đó khi mà đi tìm đến 1 Sự Thật, 1 Chân Lý chúng ta có 2 Thái Độ, có 2 Trường Hợp.

- Một là tìm hiểu Sự Thật Như Nó Là,
- Hai nữa là tìm hiểu nó Như Mình Muốn.

Mà đa phần là mình hiểu nó Như Mình Muốn không.

Mình dựa trên cái nền tảng Kiến Thức, Văn Hóa, Trình Độ, Học Thức, Tình Trạng Tài Chánh, Sức Khỏe, Gia Đình, Xã Hội... mình dựa trên mấy cái đó mình đánh giá vấn đề.

May là mình là Con Người mà mình còn hiểu Kinh Phật mỗi người mỗi cách nói gì là 1 cái người bị Đọa.

Kinh nói cái này mới ghê: Khi chúng ta mang Thân Người đó.

Sáng nay, lúc 9 giờ rưỡi, ngày 13 tháng 8, chung quanh chúng ta có 16 Bà Con: cô, dì, thím, cậu, mợ, dưỡng, ông, bà, cha, mẹ, con cái, anh, chị, em.

Tên tuổi ngày sinh mặt mũi, Cá Tính nằm hết trong đầu của mình mình Thương.

Chỉ cần mình Tắt Thở một cái, 16 người đó chỉ là Bóng Mờ thôi.

Mình nhìn, mình Tắt Thở mình làm giun làm để hiển nhiên mình không có Nhớ khỏi nói.

Nhưng nếu mình làm cái Loài Khuất Mày Khuất Mặt, mình nhìn lại Người Xưa đó, lòng của nó Ngươi Lạnh lắm quý vị.

Nếu quý vị không có tin tôi Chứng Minh.

Quý vị có nghe Kinh Phật ít nhiều quý vị có tin là mấy cái con chim, con cá là Bà Con của mình Kiếp Trước không? Có tin không? Ít nhiều cũng tin?

Vậy trước mặt mình nó bị người ta làm thịt mình có thấy Đau Xót không?

Thấy nó Bình Thường?

Nhưng mà tại sao lúc mình còn làm người mình thấy mẹ mình, con mình đứt tay mình chịu không nổi?

Trong khi mình biết rằng con bò con heo nó cũng là Anh Em Mình Kiếp Trước mà lúc nó bị thọc huyết mình thấy Bình Thường.

Tôi đã nói, chỉ cần Tắt Thở một cái nhìn lại Bà Con của mình nó cũng lạnh ngắt y chang như mình nhìn đĩa thịt heo thịt bò vậy thôi, không có khác gì hết.

Sự Thật rất là Đau Lòng.

Cả một đời người mình dốc hết mồ hôi nước mắt cho bao thứ Tài Sản, Tình Cảm Gia Đình, Tình Cảm Nam Nữ... nhưng mà có một ngày khi mà mình không cần Tắt Thở, chỉ cần mình bị Nằm Liệt mà cái miệng nó lèch lèch nước miếng nó chảy, con mắt nó ngó còn có một bên là mọi người đối với mình đã Khác mà mình đối với mọi người cũng Khác.

Có vị nào mà bị Chóng Mặt liên tục 2 - 3 ngày chưa?

May mắn trước mặt tôi toàn là người Khỏe Mạnh không.

Bị Chóng Mặt, chỉ Chóng Mặt 2 - 3 ngày thôi, mình nhìn Thế Giới này nó khác đi nhiều lắm.

Tôi từng bị Tiêu Chảy từ 2 giờ sáng mà cho tới 8 giờ tối. Con người coi như là nó Rã Rời, nó Rũ Rượi, chỉ Tiêu Chảy thôi, không có gì hết, chỉ có đúng Tiêu Chảy thôi. Mà tôi nhìn quanh mọi thứ trước mắt tôi và tôi nghĩ về Thiên Hạ nó khác đi nhiều lắm.

Hồi này giờ tôi chỉ đưa 2 thứ Bệnh, tôi nói mềm thôi thêm cái Minh Chứng nữa đi: Nhức Răng.

Nhức Răng, Tiêu Chảy, Chóng Mặt, chỉ 3 cái này là làm mình nó đã cho mình 1 cái nhìn rất Khác về Thế Giới này, rất Khác về những Tình Cảm chung quanh.

Nói gì là bị những chứng Bệnh khác, nói gì là những Tai Nạn khác.

Cách đây 4 hôm, tôi nhớ rõ là tại vì tôi đi Bà Rịa 3 hôm, cách đây 4 hôm có người gặp tôi ở dưới phòng khách của chùa.

Lúc tôi ra tôi đi ngang họ gặp họ, họ nói cho con hỏi một câu thôi.

Lúc này tôi có cái hàm ý là Buông Bỏ Chúng Sinh.

Hồi xưa Từ Bi Hi, bây giờ tôi qua tới Xả.

Bây giờ là tôi nói chuyện đúng 2 câu là trầm đi.

Bả xin cho bả hỏi 1 câu thôi.

Bây giờ là chồng của bả đó, lâu nay cực kỳ Nhẹ Dạ Cả Tin. Cứ ai rủ làm ăn là ông Đầu Tư, bạn bè mượn là ông bèn cho mượn, bây giờ Tiền nó Mất quá nhiều mà bả cần không được bả phải làm sao?

Tôi có hỏi bả tôi nói tôi hỏi 2 câu.

Câu thứ một: "Sao hồi làm ăn có sao không nhớ tui, mà Mất Tiền đi kiếm tui?"

Câu thứ hai, tôi nói: "Cô ơi cô, nó có 1001 cách Mất Tiền. Mà trong đó cái cách nhẹ nhất là bị Gạt".

Tai Nạn đau lắm cũng Mất Tiền?

Tai Nạn nó cũng khiêng ò e ò e ò e... Nó cũng Mất Tiền đó chứ, nhưng mà nó Đau, mà vừa Đau mà vừa Run, Hết Hồn vì Tai Nạn mà.

Bị Chém, Chém Nhầm, bị Trọng Bệnh, bị Đền Bù ở ngoài tòa án, bị Kiện Tụng.

Bệnh Hoạn, Tai Nạn, Kiện Tụng. Tôi nói mấy cái trường hợp Mất Tiền đó, cái nào cũng ngoài cái Mất Tiền nó còn có cái đính kèm nữa.

Còn riêng trong đó tôi thấy trong các trường hợp Mất Tiền là chỉ có cái bị Gạt là nhẹ nhất. Vậy Mất Tiền mà mình còn nguyên xi.

Cô phải Cảm Ơn Trời Đất là vì cô được Mất trong Tình Huống Nhẹ Nhất.

Như cái anh đó anh kẹo lăm, đi đâu anh không có dám mang giày, khi nào anh tới gần cái chỗ mà tiệc tùng anh mới dám mang.

Bữa anh đi anh vấp cục đá chảy máu chân cái anh nói: Hên quá, hồi nãy mang giày là hư đôi giày.

Nhưng mà khoan cái này mới ghê: anh đó ảnh đi công chuyện về, bà vợ đang ngồi lật rau thấy ông đi về mà mình mảy ông máu, cái chân ông máu dữ lắm.

Mà ông cười ông nói em ơi May quá. May quá.

Bà vợ hỏi: "Cái gì mà May mà máu không là sao?"

Ảnh nói: "Anh bị chó cắn".

Bà nói: "Chó cắn mà May?"

Ảnh nói: "Đúng. Nó cắn ở dưới chứ nó cắn lên trên đó là mới Xui".

Trong đời sống này, chúng ta có nhiều cái cơ hội để mà chúng ta bị Mất Mát, có nhiều cơ hội để mà mình bị Đau Khổ.

Mình thấy là cái chuyện quan trọng nhất, Mất Mát hay Đau Khổ bản thân nó không phải là Chuyện Lớn, mà cái Nhận Thức của mình về cái Mất Mát đó.

Cái đó mới là Chuyện Quan Trọng.

Thật ra đó, đã có Sanh ra, cái Già, cái Bệnh, cái Chết, sự Sinh Ly Tử Biệt đó là chuyện tránh không được.

Cái đáng trách là tại sao chúng ta lại có mặt trong cuộc đời này, chứ còn những cái Già, Bệnh, Chết mà Mất Mát Đổ Vỡ nó là chuyện đương nhiên.

Kinh nói: Giống như một cái bình gốm mà khi nó vừa ra lò xuất xưởng cái chuyện mà nó Bể Vỡ đó là một cái chuyện đương nhiên đã gắn liền với nó.

Mà tại sao mình phải giữ Giới Bát Quan?

Bởi vì chỉ có giữ Giới Bát Quan mình mới có cơ hội để mình Nhìn Kỹ Lại Mình.

Tại sao tất cả những cái mình Khổ: Sầu, Bi, Thương Nhớ, Sanh Ly Tử Biệt, Già Bệnh, Chết, tại sao mình Khổ?

Là vì mình không có Thời Gian để mình Nhìn Lại Mình.

Mình không có Thời Gian Nhìn Kỹ Lại Mình là ai?

Hồi đầu mình nhìn mình là ai?

Cuối cùng mình Học Đạo thời gian mình nhìn mình là cái gì?

Và những cái mà nó làm cho mình Khổ toàn là do mình Áo Giác.

Trên đời này có 2 cái chữ mà làm cho quý vị Khổ, 2 chữ gọn lăm mà các vị không có nghe Đạo các vị không để ý. Chữ CÓ và chữ CỬA.

Về nghĩ kỹ lại coi: Tôi có cái nhà, tôi có cái xe, tôi có người chồng, tôi có người vợ.

Thật ra hỏi thiệt quý vị, cái CÓ đó là do mình Nghĩ?

Khi mà mình không Thương người vợ đó nữa, không Thương người chồng đó nữa, cái chữ CÓ lúc bấy giờ nó là Gánh Nặng hoặc nó là Vô Nghĩa.

Bây giờ cái chiếc xe đó mình đã Chán nó rồi mình thấy cái CÓ nó hình như nó khác cái CÓ trước đây.

CÓ Của Nợ khác, CÓ Cái Mình Yêu Thích khác.

Bây giờ qua tới chữ CỬA.

Mình nói mẹ tôi, là cha tôi, là chồng của tôi, con của tôi... nhưng mà thật ra đó cái chữ CÓ và chữ CỬA đó nó cũng phải Xét Lại.

Là chỉ cần người mẹ đó họ Tắt Thở cái chữ CỬA đó lúc bấy giờ nó là một sự Mía Mai.

Nói như vậy đừng hiểu lầm là tôi nói các vị Bất Hiếu không phải.

Phải Thương Mẹ.

Giải thích về chữ Hiếu. Chữ Hiếu trong Đạo Phật là lòng Tri Ân.

Chữ Hiếu quan trọng lắm.

Có bao nhiêu cách Trả Hiếu ?

- Phụng Dưỡng Vật Chất

- Phụng Dưỡng Tinh Thần
- Sống như thế nào để cơn đau bụng của mẹ ngày xưa là Xứng Đáng?
- Sống như thế nào để những giọt mồ hôi của bố là Xứng Đáng?

Chữ Hiếu là quan trọng lắm, nhưng mà phải nhớ, thiêng liêng như Phụ Mẫu, xuống một chút là Vợ Chồng Con Cái, xuống một chút nữa là Tài Sản Sở Hữu, Danh Tiếng Quyền Lực và Chức Vụ.

Tất cả những cái mà mình gọi là CỐ và CỬA đó nó rất là Mong Manh.

Mà chỉ vì cái Muốn Ham, Muốn Có, muốn có này có cái kia, mình trả giá rất là nhiều mà cuối cùng cái chữ CỐ là một chữ rất là Hư Ảo.

Thí dụ, hồi xưa giờ mình Độc Thân và không có quen ai hết.

Tự nhiên cái sáng nay mình đi chùa cái mình quen với một cô bé ngồi ở góc tường và hai người cho nhau số phone, email, Facebook.

Cái buổi chiều mình nghĩ rằng mình CỐ Người Thương.

Cái chữ CỐ đó tự nhiên đi chùa xong cái tự nhiên nó lòi ra chữ CỐ.

Cái ngày mai mình thấy cổ đi bên cạnh một thằng khác ngon hơn mình cái mình cái chữ CỐ nó Mất.

Mà hề CỐ có nghĩa là nó đi liền với chữ CỬA.

Mà chỉ có mấy có chừng 2 tiếng đồng hồ thôi, là mình vừa CỐ vừa CỬA.

Tới ngày mai mình phát hiện ra là cổ có người khác cái chữ CỐ chữ CỬA mình không còn nữa.

Buổi sáng hôm nay tôi muốn nhắc bà con một chuyện là hãy Hỏi Kỹ Lại Lòng Mình:

- Mình đang có cái gì?
- Cái gì là của mình?

Và cái chuyện này chuyện mới Quan Trọng:

Tại sao mình phải giữ Bát Quan? Tại sao mình phải Thu Thúc Lục Căn?

Là bởi vì chỉ có Thu Thúc Lục Căn mình mới thấy những cái gì mà Hoạt Động trong đời sống của mình toàn là Hoạt Động Ở 6 Căn.

Mình đi săn bắn câu cá, nhảy đầm, đánh bài, có phải là Hoạt Động Của 6 Căn, của mắt tai nó.

Chỉ là Hoạt Động Của 6 Căn thôi.

Và do không có kiểm soát được 6 Căn mình mới làm toàn những cái chuyện mà Phạm Luật, Phạm Pháp, Khổ Đòi Nay, Khổ Đòi Sau.

Bát Quan Trai đó, nó không chỉ đơn giản là 8 Giới mà nó chính là sự Thu Thúc Lục Căn.

Lý Tưởng, Lý Do, nội dung mà của cái Bát Quan Trai có 3:

- Một là Sợ Khổ.
- Hai là Ham Sướng.
- Ba là Cầu Giải Thoát.

Khi mà chia nó ra mình coi mình nên Giữ Giới bằng cái Lý Tưởng nào, bằng cái Lý Do nào?

Sáng nay tôi giảng về Tứ Đế, về Tam Quy, về Quy ,Giới, Tứ Đế về cả Thiên Quán nữa, giảng cho bà con nghe. Cứ đi chùa cứ nghe mấy cái đó hoài vậy đó. Mưa lâu thấm đất, nghe hoài nó thấm.

Thời gian gặp bà con sắp hết rồi .